

Nhận Biết Tình Yêu

Contents

Nhận Biết Tình Yêu	1
1. Chương 1: Anh Chàng Bóng Rổ	1
2. Chương 2: Anh Chàng Bóng Rổ 2	5
3. Chương 3: Anh Chàng Bóng Rổ 3	8
4. Chương 4: Anh Chàng Bóng Rổ 4	12
5. Chương 5: Sùng Bái	15
6. Chương 6: Tổng Tài Bá Đạo Yêu Tôi	18
7. Chương 7: Quỷ Hẹp Hòi	22
8. Chương 8: 520	25
9. Chương 9: Cô Giáo Nhâm	28
10. Chương 10: Yêu Thì Cứ Nói Ra	32
11. Chương 11: Ai Theo Đuổi Ai	35
12. Chương 12: Người Mẹ Nhiều Con	39

Nhận Biết Tình Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình hiện đại, sủng, HEĐộ dài: 12 chương (Truyện có cách viết giống All in love, chia

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-biet-tinh-yeu>

1. Chương 1: Anh Chàng Bóng Rổ

Editor: Bún

Beta: Mạc Y Phi

1,

Nhâm Lâm Chi gần đây say mê bóng rổ, không, chính xác mà nói là mê một nam sinh chơi bóng rổ khóa trên.

Mỗi ngày nam sinh kia cứ đến sáu giờ chiều đều đến sân chơi bóng rổ, áo cầu thủ màu trắng có số chín, như ánh mặt trời, cực kì anh tuấn, lại rất cao, chơi bóng đặc biệt lợi hại!

Cho nên Nhâm Lâm Chi cứ đứng sáu giờ chiều mỗi ngày đều có mặt tại sân xem hắn chơi bóng rổ, thân nhiên đeo tai nghe, mang theo giấy bút phác họa dáng vẻ đó.

Giang Lệ ngay từ đầu không hề để ý đến Nhâm Lâm Chi, chỉ là nghe một người bạn chơi bóng cùng nói có một nữ sinh ngày nào cũng đến xem bọn họ chơi bóng, lâu như vậy xem ra rất khá, mặc đồng phục của trường trung học bên cạnh, xem ra vẫn còn là học sinh cấp ba, Giang Lệ nhìn về phía bạn chỉ trỏ, mới thấy được Nhâm Lâm Chi.

Đồng phục cực kì bình thường, đột nhiên lúc đó có một cảm giác chạy thẳng, đeo tai nghe ngồi ở đó giống như đang vẽ cái gì đó, cảm giác không biết diễn tả ra sao, những nữ sinh đến xem bọn họ chơi bóng không ít, học sinh cấp ba này đơn giản cũng chỉ là một thành viên trong đám nữ sinh kia mà thôi.

2,

Sau này, khi Giang Lệ và Nhâm Lâm Chi đã ở chung, có một lần Giang Lệ nói, “Ngày trước, lúc em còn học cấp ba thường xuyên chạy tới xem anh chơi bóng, còn vẽ anh, cho anh xem bức tranh đó đi.”

Nhâm Lâm Chi cười hì hì, “Anh muốn xem thật?”

Giang Lệ gật đầu.

Nhâm Lâm Chi liền lấy cuốn vở bọc trong bao ra, đưa cho Giang Lệ xem, “Là anh muốn xem nhé, em không biết đâu đấy.”

Giang Lệ xem xong xem suýt chút nữa đã học máu, vẽ cái gì thế này, còn tưởng Nhâm Lâm Chi là cao thủ vẽ tranh, không ngờ lại vẽ khó coi như vậy, nhưng lại có rất nhiều lời bực bực trong đó, xem như không tính việc vẽ xấu.

Nhâm Lâm Chi kéo tay Giang Lệ, “Em đã cố hết sức vẽ anh trông đẹp nhất rồi! Anh xem, đây là em trai của em, anh so sánh thử đi.”

Giang Lệ im lặng, cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng mà vẽ xấu thật đấy.

3,

Hiện giờ Nhâm Lâm Chi đang theo học tại đại học F sau khi tốt nghiệp trường trung học F, lúc này Giang Lệ đã là sinh viên năm thứ tư rồi, khi ấy hai người đã sớm ở cùng một chỗ.

Nhâm Lâm Chi đương nhiên biết rõ tiếng tăm của Giang Lệ ở F, từ lúc ở trường trung học F đã nghe nói đến rồi, nhưng lại không nghĩ tới sẽ ở cùng hắn.

Nhìn vào gương, tốt xấu gì thì cũng là gương mặt mà cha mẹ di truyền lại cho, da trắng nõn, tướng mạo xinh đẹp, có cái gì không xứng với hắn chứ, căn bản đây chính là trai tài gái sắc trời sinh một cặp đẹp đôi còn gì nữa!

Nhưng Nhâm Lâm Chi vẫn rất cảnh giác, năm đó bản thân mặc bộ đồng phục xấu xí ấy mà vẫn không thể che được khuôn mặt xinh đẹp mà chinh phục Giang Lệ, bây giờ cô và các cô gái khác đều ăn mặc giống nhau, mặc quần áo riêng, có người còn trang điểm, chỉ lo bản thân quá đơn giản không bằng những người phụ nữ diễm lệ kia, sợ Giang Lệ để ý người khác mất.

Vì vậy liền hỏi hắn, “Anh thích một nữ sinh đơn giản hay là những người phụ nữ đẹp lộng lẫy? Anh có cảm thấy nữ sinh rất xinh đẹp hay không? Dáng người cực kì đẹp luôn! Mọi người nói hoa khôi ngành nghệ thuật đang theo đuổi anh, nhưng mà anh có bạn gái rồi mà!”

Giang Lệ nhận ra cô cũng quan tâm chuyện này, cười cười, “Anh là của em, anh chỉ có em thôi!”

Sau đó Nhâm Lâm Chi lẳng lặng nghĩ, em cũng vậy, em cũng chỉ có anh thôi!

4,

Giang Lệ ở trường là một người rất nổi tiếng, có chuyện gì xảy ra là cả trường dường như đều biết hết, huống gì chuyện hẹn hò, bản thân Nhâm Lâm Chi không hề muốn nó trở thành đề tài bị mang ra thảo luận, cho nên cô thương lượng với Giang Lệ, quyết định bí mật mối quan hệ của cả hai, có thể cho người khác biết bản thân đang hẹn hò nhưng nhất định không được để họ biết mối quan hệ giữa hai người.

Giang Lệ cũng đồng ý, chủ yếu là bây giờ cơ bản không còn ở trên lớp học, đều đến làm việc ở nhà xí nghiệp, không có thời gian bên cạnh Nhâm Lâm Chi, hơn nữa ít xuất hiện cũng tốt.

Cho nên người ở kí túc xá chỉ biết Nhâm Lâm Chi đang hẹn hò với một đàn anh chơi bóng rổ, còn lại đều không hề hay biết gì, Nhâm Lâm Chi chỉ cho họ xem một tấm hình, cũng chỉ là bóng lưng của Giang Lệ, vậy là họ la hét ầm ĩ, mới chụp lưng thôi mà đã như vậy đến lúc nhìn thấy mặt chẳng phải là điên lên luôn hay sao!

Đương nhiên bạn thân của Giang Lệ cũng biết hẳn có bạn gái, hơn nữa cũng biết chính là nữ sinh cấp ba ngày trước thường xuyên đến xem họ chơi bóng rổ, không khỏi cảm thán, bây giờ có thể ở cùng một chỗ, quả thật là vi diệu! Học sinh cấp ba kia cũng không có gì gọi là xinh đẹp, lúc đó có bao nhiêu người muốn đến gần, cả những người ở trường trung học bên cạnh nữa mà còn không được!

Sau đó chuyện Giang Lệ có bạn gái đột nhiên lan ra toàn trường, cho nên tất cả những kẻ qua đường đều có cái để tán dóc, tựa như tất cả những nữ sinh từng tiếp xúc qua với Giang Lệ đều bị mang ra làm nạn nhân của cuộc trò chuyện, kết quả cuối cùng là bạn học ở nước ngoài của Giang Lệ, chính là thanh mai trúc mã của hắn!

Nhâm Lâm Chi xem bài viết trên mạng thấy vậy liền cười ha ha, không khỏi cảm thán những kẻ trên mạng này, đến cả việc này cũng có thể bới móc ra, hơn nữa ngay cả ảnh chụp “bạn gái” cũng đã có, thực sự đúng là một đại mỹ nhân!

Nhâm Lâm Chi thở dài một hơi, không mò ra cô đúng là tốt, nhưng lại lo lắng, thanh mai trúc mã gì đó là có thật hay không vậy, nhìn xinh đẹp như thế, cả hai trước đó không có gì chứ?

Trong lòng hiếu kì gọi điện thoại hỏi Giang Lệ, “Thanh mai trúc mã gì đó của anh? Nhìn thật xinh đẹp!”

“Nói vậy bạ gì đó, là em gái của anh.”

Nhâm Lâm Chi mừng thầm, “Tối em đến tìm anh.”

5,

Nhâm Lâm Chi phát hiện cô ở cạnh Giang Lệ càng lâu hắn càng lộ rõ sự đen tối.

Lúc không làm gì Nhâm Lâm Chi thường thích đọc truyện manga, có lần nói với Giang Lệ, “Anh nhìn nhân vật nam chính đi, đối xử với nữ chính thật tốt, muốn đi chơi là đưa đi chơi, muốn ăn kem là mua kem cho cô ấy ăn, lúc giận dỗi cũng chỉ biết dỗ ngọt!”

“Tuần trước ai đưa em đi chơi công viên? Ngày hôm qua là ai mua trà sữa và bánh ngọt cho em? Hôm nay là ai nấu cơm cho em ăn? Cho tới bây giờ cũng chỉ có mình em giận anh!”

“...”

“Được rồi, đọc truyện tiếp đi!”

“Giang Lệ, em sai rồi! Em giúp anh rót nước! Mát xa cho anh! Còn giúp anh giặt quần áo!”

“Không cần.”

Nhâm Lâm Chi như sắp khóc.

“Tới đây anh ôm một cái!”

6,

Lúc Giang Lệ tốt nghiệp, Nhâm Lâm Chi bị người ở ký túc xá kéo đi theo xem Giang Lệ chụp ảnh tốt nghiệp, lớp của Giang Lệ trai đẹp không ít, rất nhiều người chạy theo bọn họ chụp ảnh chung, đa số đều là nữ sinh, bọn họ dường như cũng chẳng từ chối, hơn nữa đều sắp tốt nghiệp, cũng không để ý nhiều.

Sau đó Nhâm Lâm Chi bị kéo đi chụp ảnh chung với Giang Lệ, Giang Lệ bất ngờ khi thấy cô cùng chụp hình, cũng không nói gì, chấp nhận chụp chung.

Một cô bạn cùng phòng ký túc xá của Nhâm Lâm Chi cực kì yêu thích Giang Lệ, không dám đứng cạnh hắn, liền để cô đứng cạnh Giang Lệ, cho nên lúc chụp ảnh Giang Lệ rất tự nhiên tay khoác lên vai Nhâm Lâm Chi, khiến cho mọi người cực kì hâm mộ.

Lúc Giang Lệ đặt tay lên vai cô, Nhâm Lâm Chi liền liếc mắt, đây chẳng phải là đường đường chính chính chiếm tiện nghi sao?

Ảnh là dùng điện thoại của Nhâm Lâm Chi chụp, vì vậy một lát sau đã có một tin nhắn đến, “Nhớ gửi ảnh cho anh nữa!”

Sau đó Nhâm Lâm Chi nghe bạn cùng phòng nhỏ giọng bàn tán, “Mình nhìn thấy màn hình điện thoại của Giang Lệ rồi! chắc chắn đó là bạn gái rồi, còn mặc cả đồng phục nữa, hình như là trường cấp ba bên cạnh, nhưng mà hình như không nhìn thấy rõ mặt, chỉ có một nửa mặt, còn lại bị che mất rồi.”

Vậy là hai bạn nữ cùng phòng bắt đầu lú lú thảo luận về màn hình điện thoại của Giang Lệ, Nhâm Lâm Chi cảm thấy kì lạ, hỏi cấp ba cô hình như chưa chụp ảnh mà, liền tò mò muốn hỏi.

Về sau, Nhâm Lâm Chi nhớ đến chuyện này liền lấy điện thoại của hắn xem thử, khoan đã, phải có mặt khẩu!

Thử ngày hai người ở chung, sinh nhật Giang Lệ, sinh nhật của mình,... tất cả đều không đúng, đành phải tìm Giang Lệ cầu cứu, “Mặt khẩu điện thoại của anh là bao nhiêu thế?”

“84 62 86!”

“Nghe lạ vậy, sao anh lại đặt mặt khẩu này?”

“Ba vòng của em!”

Nhâm Lâm Chi lớn tiếng mắng: “Lưu manh! Làm sao mà anh biết?”

“Dùng tay đoán.” sắc mặt Giang Lệ không đổi, “Dáng người rất đẹp.”

Nhâm Lâm Chi lại la lớn, “Lưu manh!” nhưng lại ưỡn ngực, cái gọi là gương mặt thiên thần dáng người ma quỷ đúng là nói mình!

Nhâm Lâm Chi nhập mặt khẩu liền thấy được tám ảnh kia, hỏi hắn, “Ảnh này anh chụp khi nào vậy? Sao em lại không biết? Hóa ra anh chụp lên em!”

Giang Lệ lắc đầu, “Không phải anh chụp, là một người trong đội chụp được, lúc đó hắn cứ khoe khoang làm anh chướng mắt, liền gửi qua điện thoại anh rồi xóa ảnh trong điện thoại hắn.”

Nhâm Lâm Chi lập tức ôm lấy hắn, “Thì ra anh lại có tính chiếm hữu mạnh như vậy.”

7,

Lần đầu tiên Nhâm Lâm Chi thấy Giang Lệ mặc tây phục hai mắt liền sáng lên, trái tim mỏng manh như muốn vỡ tung ra, nói không nên lời.

Giang Lệ rất hài lòng với phản ứng của Nhâm Lâm Chi, “Em thấy thế nào?”

Cô nuốt nước miếng, “Đẹp! Con mẹ nó thật đúng là soái ca!” Nhâm Lâm Chi đến bản tính cũng lộ ra luôn, cả lời thô tục cũng có thể nói.

“Nói cái gì đó, lên mạng để học những thứ... này à?”

“Không phải là tại anh quá đẹp trai sao, em không ngờ lại nói tục, đây chỉ là cách biểu đạt cảm nhận của em thôi mà.”

Giang Lệ không nói gì, lúc này đúng là chỉ có lời nói tục mới có thể biểu đạt chính xác nhất cảm giác kích động này thôi.

8,

Giang Lệ là một người cực kì thích sạch sẽ, nhưng Nhâm Lâm Chi lại là một kẻ ngược lại, không thích đi dọn dẹp, mỗi lần đến chỗ Giang Lệ lúc nào cũng làm cho cả thư phòng loạn cả lên, nhiều lần hắt gần như nổi điên, nhưng những lúc như vậy cô lại nhanh chân trước một giây ngoan ngoãn đi thu dọn.

Nhâm Lâm Chi còn lý lẽ, “Anh... phải sống thoải mái một chút mới hạnh phúc chứ!”

Giang Lệ im lặng, “Vậy em ra ngoài đồng rác mà ở, đủ thoải mái, đủ hạnh phúc.”

“Em muốn anh ở cùng nữa, ở cùng anh em mới yên tâm!” Nhâm Lâm Chi nghĩ thật là cảm động, nếu người bình thường nhất định sẽ rất cảm động!

Nhưng rõ ràng Giang Lệ không phải người bình thường, không có lấy một chút cảm động, “Một mình em đi là được rồi, tính sạch sẽ của anh không phải em không biết.”

Nhâm Lâm Chi bực mình nói, “Thích sạch sẽ sao còn ăn nước miếng của em?”

“Nước miếng có tính sát trùng.”

2. Chương 2: Anh Chàng Bóng Rổ 2

Editor: Bún

Beta: Mạc Y Phi

9,

Giang Lệ phát hiện mấy ngày nay không còn thấy học sinh cấp ba kia đến xem bọn họ chơi bóng nữa, nghĩ lại càng thấy kì lạ, bỗng nhiên lại chú ý đến nữ sinh đó, có lẽ do đồng phục xanh trắng làm cho cô nổi bật dễ bị chú ý, lại còn là đồng phục trường cấp ba mình từng học, không tránh khỏi cảm giác quen thuộc, ừm, chính là như vậy.

Vài ngày sau, Giang Lệ phát hiện học sinh cấp ba kia lại đến, vẫn là người cũ và vị trí cũ.

Nam sinh trong đội bóng rổ vui vẻ, học sinh cấp ba kia lại đến đây rồi, quả đúng là đồ ăn của mình, lớn lên chắc chắn sẽ rất xinh đẹp, đợi chút nữa sẽ đến hỏi thăm số điện thoại.

Sau khi kết thúc buổi tập, một đàn em trong đội nói, “Anh à, cho anh xem thứ này rất hay.” rồi đưa di động cho Giang Lệ, nhìn thấy ảnh chụp học sinh cấp ba kia, rồi cầm lấy điện thoại. Có chút mơ hồ, thật giống chụp ảnh kỹ thuật, đàn em đó lại nói, “Lớn lên hẳn là rất xinh đẹp, em chụp trộm đấy, những người khác xin em đều không cho, em đang khoe đấy, được rồi trả lại cho em đi.”

Liên tục những ngày sau đó, học sinh cấp ba kia đều đến xem bọn họ chơi bóng, vẫn là giờ đó và vị trí đó. Đàn em kia vẫn nhất quyết khoe khoang ảnh hắt chụp.

Thứ bảy cô không đến xem, cả đội bóng thở dài, tại sao học sinh cấp ba kia lại không đến, không được rồi, phải nhanh chóng xem ảnh chụp, mọi người cứ ngồi xem mãi.

Mọi người hò hét ầm ĩ, Giang Lệ tìm đến tìm cậu đàn em kia, “Cho anh mượn ảnh chụp học sinh cấp ba kia một chút.” Cậu nhóc đưa chiếc điện thoại như vật quý cho Giang Lệ, “Anh cũng thích cô ấy đúng không, thật là, ai cũng đòi cho được, nhưng mà sư huynh à, mong anh hạ thủ lưu tình.”

Sau đó Giang Lệ trả lại điện thoại cho hắt, ôm đồ bỏ đi thì đàn em tỉnh lại la hét, “Anh Giang! Tại sao anh lại xóa ảnh của em? Em vất vả lắm mới chụp được mà!” hắt như sắp khóc.

Giang Lệ nhếch mép nhìn tám ảnh trên điện thoại của mình, thứ bảy trường cấp ba không phải đi học.

10,

Nhâm Lâm Chi bị sốt ở nhà một tuần, bố giúp cô xin phép nghỉ hẳn một tuần, cô ở nhà ngày nào cũng ăn rồi ngủ, không cần đi học cũng không cần làm bài tập, hưởng thụ cuộc sống an nhàn, chỉ là không thể nhìn thấy được anh chàng bóng rổ chơi bóng, nhưng mà không cần đi học là được rồi.

Nhâm Hàng Chi mỗi ngày đều giúp cô mang bài tập về, Nhâm Lâm Chi nhìn thấy bài tập lại cảm thấy phiền phức, “Ba à, người ta cơ thể sinh bệnh, thân thể đã rất yếu ớt rồi, Nhâm Hàng Chi còn muốn con làm bài tập, con không học làm sao mà biết, con lại bắt đầu choáng váng rồi phải đi nghỉ đã.”

Nhâm cha thương con gái, “Được rồi, không ghi thì không ghi, nghỉ ngơi đi nhé.”

Nhâm Lâm Chi rất thích được cha cưng chiều, không làm bài tập là sướng nhất.

Qua mấy ngày giống như cuộc sống của heo, Nhâm Lâm Chi rất nhanh khỏi bệnh, lại vui vẻ muốn đi xem anh chàng bóng rổ.

11,

Nhâm Lâm Chi dưới sự giúp đỡ của Giang Lệ đã thi đậu đại học F, học chung một trường với hần vậy nên Nhâm Lâm Chi có thể kiêu ngạo. Nhâm Hàng Chi mi chẳng phải luôn xem thường chị mình sao, chị rốt cục cũng đã hãnh diện rồi, trường đại học F nổi tiếng trăm năm, quan trọng hơn là học cùng trường với Giang Lệ.

Lúc thư thông báo được gửi về nhà thì Nhâm Lâm Chi đã có hẹn với Giang Lệ, cô nhận được điện thoại của Nhâm mẹ, “Lâm Lâm, thư thông báo gửi về nhà rồi, con trúng tuyển vào đại học F rồi, mẹ thật sự rất vui...”

Nhâm Lâm Chi cười ha ha, mình thật giỏi, không thềm để ý cả hai đang ở trong cửa hàng, ôm chặt Giang Lệ, “Vui quá, nếu ở đây không có nhiều người em đã hôn anh luôn rồi!”

Giang Lệ nghe cũng cao hứng, thành tích tệ hại của Nhâm Lâm Chi nhờ mình mà có thể đậu được cả đại học F, đúng là mình thật có tài năng.

Sau đó Nhâm Lâm Chi đến phim cũng không thềm xem, ném Giang Lệ lại, chạy về nhà xem thư thông báo.

12,

Nhâm Lâm Chi theo Giang Lệ xem cuộc thi bơi lội, nhìn thấy cơ bắp của vận động viên liền chảy nước miếng, “Má ơi đáng người của họ thật là đẹp mà, cơ bụng tám múi.”

Giang Lệ nắm tay Nhâm Lâm Chi đưa về phía bụng của cô, “Hay là em bơi thử một vòng xem.”

Nhâm Lâm Chi không phục, cầm tay Giang Lệ, “Đưa em sờ thử, nếu không có tám múi thì không có tư cách giễu cợt em!” vừa sờ, đúng là có thật, Giang Lệ rõ ràng là có luyện tập qua, nhìn cô.

“Vậy anh có biết bơi không?” cô hỏi.

“Có.”

“Anh biết bơi, vậy em hỏi, nếu em và mẹ anh rơi xuống nước, anh sẽ cứu ai trước? Không được nghĩ, trả lời ngay!” Nhâm Lâm Chi đột nhiên nghĩ ra câu này, đúng là câu hỏi khó mà.

Giang Lệ không hề nghĩ ngợi, “Em!” Nhâm Lâm Chi nghe được liền cảm động, hôn hần, “Em biết anh yêu em nhất mà, tuy không hiểu thuận tỵ nào nhưng em thích!”

“Ừ, mẹ anh biết bơi, không cần anh cứu, hẳn là anh và mẹ cứu em mới phải, em thực sự rất khó cứu.”

“Giang Lệ, anh đi chết đi!”

Một lúc sau, Giang Lệ ôm lấy Nhâm Lâm Chi, “Ngày mai đi bơi không? Anh dạy em.”

Nhâm Lâm Chi vẫn còn giận, “Không cần, không cần anh dạy, em tự tập bơi!”

“Vậy thật tốt quá, con chúng ta về sau không sợ bị bạn gái hỏi vấn đề khó này rồi.”

Nhâm Lâm Chi khóc không ra nước mắt.

13,

Nhâm Lâm Chi bắt chước hỏi, “Giang Lệ, tại sao anh lại chọn em?” sau đó thâm tình nhìn hắn, đợi hắn ngon ngọt dỗ dành.

“Ừ, tính cách tốt, không phải, lương thiện, à cũng không phải, dịu dàng, cũng không phải.” Giang Lệ nghĩ nghĩ, “Chắc là do không có ưu điểm gì.” nhìn thấy sắc mặt Nhâm Lâm Chi dần đen, mới cười cười, nhéo mặt cô, “Ừm, lớn lên rất xinh đẹp.”

Nghe hắn nói mình lớn lên thật xinh đẹp liền tươi cười, “Em biết ngay là anh thích sự xinh đẹp của em mà, không còn cách nào khác, sinh ra đã đẹp lớn lên đẹp hơn là đúng mà.”

“Giang Lệ, anh nói xem em tốt nhất ở chỗ nào? Mắt? Mũi? Hay miệng?”

“Giang Lệ, anh cảm thấy em nên để tóc dài hay tóc ngắn thì đẹp?”

“Giang Lệ...”

“Anh cảm thấy lúc em im lặng là lúc em đẹp nhất rồi, lúc ngủ càng đẹp hơn.”

“Nhưng lúc em ngủ cũng sẽ nói mơ, còn hơn vậy nữa.” nói xong Nhâm Lâm Chi cười ha ha.

Giang Lệ: “...”

14,

Giang Lệ học đại học năm tư, đa phần thời gian đều ở ngoài, Nhâm Lâm Chi thường xuyên đến nơi ở của Giang Lệ chơi, có những lúc Giang Lệ vội vàng ghi luận văn, Nhâm Lâm Chi tự chơi một mình, dù sao cô cũng biết tự làm mình vui.

Giang Lệ rất chuyên chú, lúc hắn nhìn lại thì trời đã tối rồi, cảm thấy có vẻ yên lặng, rõ ràng không giống với Nhâm Lâm Chi, ra phòng khách đã thấy cô nằm trên salon ngủ mất rồi, vở tán loạn một bên, bút cũng rơi mất luôn.

Nét vẽ vẫn như vậy, xấu thật. Thật nghi ngờ người được vẽ là mình, bên cạnh còn có một hàng chữ, anh thật là đẹp trai, chỉ là bức tranh không có một chút nào gọi là đẹp trai.

Giang Lệ thấy cô ngủ say, ôm cô đi thẳng đến phòng ngủ, thấy động, Nhâm Lâm Chi tỉnh, “A, em tỉnh rồi, có đói không? Ra ăn cơm nhé?” giọng điệu cực kì dịu dàng.

“Ban nãy chán quá nên ngủ quên mất, à, anh đừng dịu dàng như vậy em không quen.”

Giang Lệ liền thả tay, cô rơi xuống ghế, cũng may ghế mềm, “Giang Lệ, anh!” Nhâm Lâm Chi nhảy dựng lên trèo lại trên vai hắn, hai chân gắt gao quăn lấy hắn, “Cho anh ném xuống đấy!”

15,

Bạn cùng phòng với Nhâm Lâm Chi đều cảm thấy rất kì lạ, tại sao cô lại chỉ cho họ xem bóng lưng của bạn trai mà không đưa trước mặt? Hay là còn nguyên nhân khác? Họ thì thâm to nhỏ, dù sao thì năm tư chơi bóng rất nhiều, cả đám ngay từ đầu còn cảm thấy bóng lưng ấy chắc chắn sẽ rất soái ca, sau này càng cảm thấy anh chàng này nhất định là rất hư cấu, bởi vì cho đến bây giờ họ vẫn chưa thấy qua, có lẽ chỉ là thần tượng mà Nhâm Lâm Chi thích.

Nhưng cô lại rất thường xuyên gọi điện thoại, ngữ khí thật sự đúng là không giống đang lừa người, lúc thì dịu dàng như nước, lúc lại nhẹ nhàng, lại còn hay lăm lăm về cuộc hẹn. Bạn cùng phòng của cô bán tín bán nghi về bạn trai cô.

Đến ngày Nhâm Lâm Chi tốt nghiệp, có người nói thấy Giang Lệ cầm theo máy ảnh đến trường, tuy đã tốt nghiệp ba năm, nhưng vẫn còn rất nổi tiếng, phải nói là nhân vật có tiếng bất luận đi đến đâu vẫn là nhân vật có tiếng.

Không khí tháng 4 thật tốt, ôn hòa, chụp ảnh tốt nghiệp là rất thích hợp, nhưng hôm nay Giang Lệ sao lại đến trường làm gì? Lại còn vác theo máy chụp, chụp cho ai?

Có người nói Giang Lệ đứng nhìn hàng bên này rất lâu rồi, cô thì thào, “Tên tiểu tử này, còn dám gạt mình nói không rảnh!”

Hàng trước lâu đều là những người chụp ảnh tốt nghiệp, đông đúc chen lấn, “Em ở đâu? Anh ở lối lên ban công, xong hết rồi.” Không còn cách nào khác đành phải gọi điện cho cô.

Lúc tìm được Nhâm Lâm Chi thì thấy Nhâm cha đang chụp ảnh cho cô và Nhâm mẹ, cô có thể thuận lợi tốt nghiệp, cha mẹ có thể cao hứng mà làm hồng mắt,

không thể vì chụp ảnh tốt nghiệp mà vắng họp, vốn dĩ còn định kéo theo Nhâm Hàng Chi, nhưng nghĩ lại không nên, không muốn tạo sự chú ý.

Giang Lệ chào hỏi Nhâm cha và Nhâm mẹ, rồi giúp cả nhà họ chụp ảnh.

Người ngày càng nhiều, tiếng xì xào ngày càng lớn, Giang Lệ không nghĩ lại thành như vậy.

Nhâm cha nói muốn chụp ảnh cho Giang Lệ và Nhâm Lâm Chi, Nhâm Lâm Chi cũng cao hứng, “Chụp cảnh anh ôm em đi, ôm công chúa ấy.”

Hắn liền ôm lấy cô, xung quanh có tiếng kêu, Nhâm Lâm Chi lại hôn lên má hắn, tiếng ồn xung quanh càng lớn hơn, cô cười như được mùa ha ha, hắn là của cô đấy, muahahaha.

Đám bạn cùng phòng ngây người, đây là Giang Lệ cơ mà, “Cậu và Giang Lệ yêu nhau sao? Thằng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

“Đúng là Giang Lệ. ” Dừng một chút nói, “Chính là anh chàng bóng rổ đó.”

“Cậu thật là, làm gì mà một mực che giấu như vậy, bạn trai soái ca như vậy phải phơi ra ngoài chứ, nên khoe khoang mỗi ngày mới đúng! Nhâm Lâm Chi cậu thật quá đáng, còn dám gạt bọn tớ, Giang Lệ, anh ấy thực sự là Giang Lệ!”

“Tối nay Giang Lệ mời cơm, ai muốn đi? Không ai đi? Vậy thôi!”

“Đi đi, tất nhiên bọn tớ phải đi!”

3. Chương 3: Anh Chàng Bóng Rổ 3

16,

Nhâm Lâm Chi không nghĩ ngồi xe lúc về lại có thể gặp anh chàng bóng rổ kia, một giây trước còn đang nghĩ hôm nay trong nhà muốn ăn gì, đột nhiên nhìn thấy hắn.

Giang Lệ cũng không nghĩ tới sẽ gặp học sinh cấp ba đó, ngẫm lại hình như đúng là trường cấp ba tan học, nhưng mà ánh mắt của học sinh cấp ba kia nhìn mình, có chút, có chút hơi lố.

Giang Lệ tìm một chỗ ngồi xuống, ánh mắt liếc nhìn cô thỉnh thoảng quay đầu nhìn về phía hắn bên này, trong lòng khẽ cười.

Nhâm Lâm Chi thỉnh thoảng quay đầu sang nhìn trộm hắn, trong lòng lòng hết lớn, oa, anh chàng bóng rổ nhìn càng gần càng đẹp trai mà!

Một mực nhìn lên kết quả chính là chuyển từ ngồi sang đứng, Nhâm Lâm Chi cũng phát hiện ra mình đã chuyển từ ngồi sang đứng, mà anh chàng bóng rổ lại chuẩn bị xuống xe, Nhâm Lâm Chi không hề nghĩ ngợi liền theo đuôi hắn, thật ra đây là đầu cô cũng không biết.

Nhâm Lâm Chi cố ý đi chậm, giữ khoảng cách với Giang Lệ, nhưng hắn vẫn biết phía sau có người đang theo dõi, nên hắn vòng vòng cạnh một hoa viên nhỏ, phát hiện ra một học sinh mặc đồng phục cấp ba, thì ra là cô.

Giang Lệ đột nhiên quay người, đi tới chỗ cô, Nhâm Lâm Chi sửng sốt một chút, không biết làm sao.

“Cô đi theo tôi lâu như vậy, có chuyện gì à?” Giang Lệ mở miệng trước.

“À phải, hôm nay không khí tốt lành, tản bộ, tản bộ thôi, tôi không có đi theo anh, tôi đi loạn mà.”

“Được rồi, vậy không làm phiền cô tản bộ nữa.”

“Chờ một chút,” Nhâm Lâm Chi giữ chặt góc áo của Giang Lệ, chần chừ hồi lâu mới nói, “Ban này không biết tại sao tôi ra ngoài này nữa, tôi không biết đường, anh đưa tôi về một đoạn với, cảm ơn.”

17,

Nhâm Lâm Chi đậu đại học F, vừa trúng tuyển đã bị điều chuyển đến chuyên ngành văn học Hán ngữ.

Ngành Văn học Hán ngữ có một lớp, cả lớp có ba mươi hai người, chỉ có ba nam sinh. Không khí lớp cũng không gọi là tệ, đa phần các nữ sinh đều sôi nổi, Nhâm Lâm Chi và ba bạn cùng phòng, đều bị điều chuyển đến ngành này, tính cách cởi mở, bất quá náo nhiệt, cô cảm thấy thật may mắn khi được ở trong phòng này, tất cả đều ngư ngu tầm ngư, mã tầm mã, không, là cùng chung chí hướng.

Giang Lệ rất hài lòng với ngành mà cô chọn, vì ngành kỹ thuật và kinh doanh có số lượng nam sinh rất đông, bộ dạng của Nhâm Lâm Chi như vậy, chắc chắn có rất nhiều kẻ sai lang hổ báo thâm thương trộm nhớ, tính cách của cô lại rất tùy tiện qua loa, nhất định sẽ rất nhanh chóng làm quen được với họ, không ổn không ổn.

Vậy nên khi Nhâm Lâm Chi phàn nàn với hấn rằng lớp cô chỉ có ba nam, hơn nữa họ lại một lòng một dạ với sách vở, Giang Lệ thực sự yên lòng. Nhâm Lâm Chi không chỉ có một lần phàn nàn lớp thiếu học sinh nam, quanh đi quẩn lại đều là nữ sinh.

Đến Ngày của nữ sinh (1), mấy nam sinh trong lớp cũng không thềm chúc mừng, đến cả bữa tiệc liên hoan cũng không có. Bên trong trường treo đủ các loại băng rôn cho nữ sinh, một đồng hoa và bữa sáng được mang ra, nhưng lại không có một cái nào cho mình, hơn nữa cô và các bạn đều đi học cả ngày, từ sáng đến chiều, càng phiền hơn.

(1) Một ngày lễ ở Châu Á và các trường đại học, cao đẳng ở Trung Quốc, có tên tiếng anh là Girl' s Day. Ngày này còn được gọi là ngày để các nam sinh thổ lộ với nữ sinh mình thích. Ngày này diễn ra vào mừng 3 tháng 7 hàng năm. Được bắt nguồn từ trường Seoul Nationam University.

Nghe giảng bài mãi cũng chán, Nhâm Lâm Chi nhắn tin cho Giang Lệ: “Ngày của nữ sinh mà không quà không hoa, không vui.”

Giang Lệ không trả lời.

Cô lại nhắn, “Bạn trai không trả lời, không vui!”

Giang Lệ vẫn không trả lời.

“Bạn trai thật ác độc, muốn khóc.”

Đến cuối giờ học Giang Lệ vẫn không thềm trả lời, theo lời nói của bạn cùng phòng thì Nhâm Lâm Chi giống như một gốc cây đứng yên một chỗ, nên bớt giận thôi, da sẽ bị bóng dầu, nhiều nếp nhăn đấy.

Cuối cùng cũng tan học, cô mới nhận được điện thoại của hấn, “Không vui, khóc đây.”

Giang Lệ cười khẽ, “Đến đây cho mượn vai để khóc này, tan học thì ra cửa Tây, anh dẫn em đi ăn.”

“Em qua ngay!” Bạn cùng phòng thấy Nhâm Lâm Chi hưng phấn như đánh tiết gà lao ra ngoài, đúng vậy, là lao ra.

Đến cửa Tây, Nhâm Lâm Chi đã thấy xe Giang Lệ, nhanh chóng nhảy lên ghế phụ ngồi, “Em nhanh không? Ha ha.”

Giang Lệ từ sau lưng cầm một bó hoa hồng đưa cho cô, lại mang ra một món quà, “Em đã có hoa và quà rồi đây, có vui hơn chưa?”

Cô gạt gạt đầu, ôm lấy mặt Giang lệ hôn tới tấp, “Bạn trai em thật tốt, rất vui!”

Giang Lệ hài lòng trước phản ứng của Nhâm Lâm Chi, quả nhiên rất dễ thỏa mãn.

18,

Sắp đến ngày kiểm tra của ngành Nhâm Lâm Chi học.

Đã quen gánh vác những việc nặng, tuy đầu óc cô hơi ngốc nghếch nhưng trí nhớ coi như không tệ. Sách ôn tập cuối kì vác đầy trên lưng, nhưng cô lại có thể chịu đựng được, vị trí của thư viện rất khó tìm, nếu muốn học thì đành chạy tới nhà trọ của Giang Lệ, thực ra là cô muốn ở cùng Giang Lệ nên mới kiếm cơ này đến cơ nọ.

Thư phòng của Giang Lệ có hẳn một cái bàn học, Nhâm Lâm Chi bày bừa tứ tung sách của mình lên còn Giang Lệ làm việc trên máy tính của mình.

Hắn nhìn cô nói, “Em nói muốn ôn tập nên anh mới cho phép em đến đây, anh không nói chuyện với em đâu, ôn tập cho tốt, thi xong anh dẫn đi chơi.”

Nhâm Lâm Chi cũng hên thề son sắt, “Em cam đoan sẽ tuyệt đối không nói chuyện với anh, chăm chỉ đọc sách, cũng sẽ không quấy rầy anh làm việc.”

Ban đầu cô cực kì nghiêm túc, còn tỉ mỉ chọn lọc rồi ghi lại những chỗ quan trọng, nhưng được một lúc đã bắt đầu không tập trung.

“Giang Lệ, anh khát không, em giúp anh rót nước.”

“Anh không khát.”

“Em khát, em đi uống nước đã.”

“Giang Lệ, em đi vệ sinh.”

“Giang Lệ, cho em mượn bút.”

“Giang Lệ...”

Giang Lệ biết rõ cô sẽ như vậy, “Nếu không học bài thì về trường đi, vừa nói thế mà giờ đã vậy rồi, nếu không học thì đợi đến lúc trượt đừng khóc đấy.”

Cô đành phải buồn rầu chuyên tâm đọc sách. Nhưng được một chút lại không nhìn được, nhìn chăm chăm vào mặt hắn, Giang Lệ bị cô nhìn đến khó chịu, “Đọc sách thì đọc sách đi, nhìn anh làm gì?”

“Giang Lệ, nhìn mặt anh còn tốt hơn nhìn sách!”

Giang Lệ...

19,

Giang Lệ nói với cô phải đi Anh một tuần, Nhâm Lâm Chi cực kì không nỡ, “Giang Lệ, em sẽ ngoan ngoãn, em sẽ luôn nghĩ đến anh, anh cũng vậy, còn phải mang quà về cho em đấy, nhớ mỗi ngày gửi tin nhắn cho em đấy.”

Ngày đầu tiên Giang Lệ đến Anh, cô nhắn, “Ngày đầu tiên bạn trai đi công tác, nhớ hắn.” Kèm theo một ảnh chụp tự sướng.

Ngày hôm sau, “Ngày thứ hai bạn trai đi công tác, nhớ hắn, nhớ hắn.” Kèm theo hai tấm ảnh tự sướng.

Ngày thứ ba, “Ngày thứ ba bạn trai đi công tác, nhớ hắn, nhớ hắn, nhớ hắn.” Kèm theo tấm ảnh hai người chụp chung.

Ngày thứ tư, “Ngày thứ tư bạn trai đi công tác, nhớ hắn, nhớ hắn, nhớ hắn, rất nhớ hắn.” Kèm theo một đồng ảnh tự sướng.

Ngày thứ năm, Nhâm Lâm Chi theo Nhâm cha và Nhâm mẹ đi du lịch Vân Nam, “Ngày thứ năm bạn trai đi công tác, bạn gái đi du lịch Vân Nam.” Không có nhớ hắn nhớ hắn nhớ tin tức của hắn, cũng không có ảnh tự sướng.

Ngày thứ sáu, không có tin tức, không có ảnh tự sướng, bởi vì Vân Nam cực kì đẹp, Hương Cách Lý Lạp (2) quả thực là thiên đường, Nhâm Lâm Chi dường như không có thời gian để nhớ đến Giang Lệ.

(2) Ở Trung Quốc ngày nay, năm 2001 huyện Trung Điện thuộc tỉnh Vân Nam đã được đổi tên là Shangri-La (, pinyin: Xiānggélǐlā; Phiên âm Hán Việt là Hương Cách Lý Lạp) để thu hút khách du lịch. Huyện lỵ Hương Cách Lý Lạp đồng thời là thủ phủ châu tự trị dân tộc Tạng Địch Khánh.

Ngày thứ bảy, ngày mai về nước rồi, Giang Lệ còn đang băn khoăn nên tặng gì cho Nhâm Lâm Chi, liền đi ra ngoài mua quà, chắc chắn là điên cuồng ở Vân Nam rồi nên mới không nhắn tin cho hắn, “Ngày mai về nước, bạn gái đi du lịch rồi, nhớ cô, rất nhớ cô.”

Nhâm Lâm Chi nhận được tin nhắn đúng lúc đang ghi bài cầu nguyện tại Lệ Giang, nhìn thấy tin nhắn, trong lòng ảm áp lạ thường, bài cầu nguyện đã viết được một nửa, “Rất yêu, rất yêu anh, muốn cùng Giang Lệ bách niên giai lão (3).”, “Yêu nhau cả đời – Nhâm Lâm Chi.”

(3) Sống hạnh phúc bên nhau đến già

Viết xong chụp tấm hình, gửi cho hắn.

Giang Lệ liền gọi điện thoại, “Em vui đến vậy sao?”

“Giang Lệ, em rất nhớ anh, Vân Nam rất đẹp, lần sau chúng ta cùng đến đây thêm lần nữa nhé.” Giọng cô nũng nịu.

Giang Lệ gần như mềm nhũn, “Được, mai anh bay về rồi, nhớ giữ gìn sức khỏe, đến lúc đó sẽ ra sân bay đón em.”

“Giang Lệ em thực sự rất nhớ anh, cũng rất yêu anh.”

“Ừ, anh biết.”

“Giang Lệ, chẳng lẽ anh không nhớ em cũng không yêu em sao?”

“Ừm, anh cũng nhớ em, cũng rất yêu em.”

Kết thúc điện thoại Nhâm Lâm Chi cảm thấy càng ngày càng yêu Giang Lệ rồi, chỉ muốn nhìn thấy hắn.

20,

Ký túc xá là một nơi rất bát quái, diễn đàn của trường học là nơi sở hữu tất cả những chuyện bát quái một cách rõ ràng, rành mạch nhất, hơn nữa những nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy càng được chú ý. Đường nhiên, Giang Lệ cũng là đối tượng cho đám bạn cùng phòng nhiều chuyện.

Mỗi tối, khi cô quay về ký túc xá, bạn cùng phòng thường gọi cô đến, “Mau đến xem, Giang Lệ bị chụp hình trong cuộc hẹn hò này! Mẹ ơi, rốt cuộc là cô gái nào chứ, lại có thể tựa vào vai Giang Lệ như vậy! Các đồng chí, đào bới cho ra!”

Nhâm Lâm Chi mất bình tĩnh, “Bị chụp lên rồi?!”

Ảnh chụp mơ mơ hồ hồ, nhìn có thể biết ngay chính là Giang Lệ, may mắn là cô chỉ bị chụp phía sau.

Buổi tối Giang Lệ quay lại trường để giao luận văn, thuận tiện gặp cô luôn, quả nhiên là cây to đón gió.

Cô lặng lẽ nhắn tin cho hắn, “Chúng ta bị chụp lên, fans hâm mộ của anh đều điên lên rồi.”

Giang Lệ trả lời rất nhanh, “Anh rất ăn ảnh nhỉ.”

Cô lại nhắn, “Không biết xấu hổ, bóng người đen sì có gì mà ăn ảnh?” Thuận tay gửi cho hắn bức ảnh đó.

“Giang Lệ là nam thần Thánh Quang, by Nhâm Lâm Chi.” Hắn hồi âm.

Nhâm Lâm Chi cười ha ha, Giang Lệ xem ra da mặt anh càng ngày càng dày rồi. Nam thần Thánh Quang, Nhâm Lâm Chi nghĩ lại thấy buồn cười, năm đó cô lại nói với hắn câu đó.

4. Chương 4: Anh Chàng Bóng Rổ 4

Editor: Bún

Beta: Mạc Y Phi

21,

Giang Lệ đưa Nhâm Lâm Chi đến cửa tiểu khu xe buýt đứng chờ, “Tuyến xe số hai mươi lăm đúng không?”
Cô cúi đầu không nói chuyện.

“Học sinh cấp ba nên đưa việc học tập lên làm đầu, học hành thật chăm chỉ, luôn hướng về phía trước.”
Giang Lệ cảm thấy mình càng ngày càng dong dài.

“A, xe tới rồi, tôi về đây.” Nhâm Lâm Chi nhanh chóng leo lên xe, cảm thấy bản thân thật mất mặt cho nên chuồn là thượng sách.

Trên đường về nhà Giang Lệ nhặt được thẻ học sinh của cô, không biết là do cố tình hay vô ý, đành giữ lại, đợi có cơ hội sẽ trả cho cô.

Trường trung học thuộc Đại học F, lớp mười một, Nhâm Lâm Chi. Ảnh có lẽ là chụp lúc vừa mới vào học, tóc cắt ngang trán, phía sau thắt đuôi ngựa, đôi mắt sáng mang đầy sự vui vẻ, khóe miệng hơi nhếch, trông rất xinh xắn, khó trách mọi người trong đội bóng rổ lại đặc biệt chú ý cô đến vậy.

Nhâm Lâm Chi đến trường mới nhận ra thẻ học sinh của mình đã bị rơi mất, thấy chú Vệ ở cổng chặn lại đưa thẻ học sinh liền thuận tiện hỏi, “Chú ơi, xin hỏi là ai đã nhặt được vậy ạ? Cháu muốn đến cảm ơn người đó một tiếng.”

“À, là một chàng trai trẻ, dáng người cao lớn đura, hình như không phải học sinh trong trường.”

Nhâm Lâm Chi mặc kệ có phải hay không nữa, cô chắc chắn Giang Lệ đã nhặt được, thực ra đúng là hắn đã nhặt được và giao cho chú Vệ.

Sau khi tan học cô vẫn như thường lệ đi xem Giang Lệ chơi bóng nhưng lại không thấy hắn, ngay cả cái người bình thường hay chơi cùng kia cũng không thấy, còn đang muốn cảm ơn hắn, cơ hội tốt như vậy mà!

Nhâm Lâm Chi quay trở về, trên đường nghe mọi người nói đội bóng mấy ngày nay đi so tài, trên diễn đàn của trường đăng tải rất nhiều hình, nghe nói hôm nay lại thắng, vân vân mây mây...

Nhâm Lâm Chi thoáng nghĩ, khó trách khoảng thời gian này họ một mực luyện tập, thời gian địa điểm đều cố định, thì ra là để so tài. Cô liền tức tốc về nhà mở máy tính, lên diễn đàn lớn của F xem tin tức.

Sau đó, cô thấy ảnh chụp Giang Lệ đang giao đấu ở sân bóng, sau đó, cô biết, thì ra tên anh là Giang Lệ

Sau nữa

Sau đó Nhâm Lâm Chi bắt đầu lẩn lộn trên diễn đàn lớn, ‘Anh chàng bóng rổ là của tôi’, xuất hiện ở hết tất cả những nơi có liên quan đến Giang Lệ.

22,

Nhâm Lâm Chi thực sự rất thích Giang Lệ, thường xuyên ở trước mặt hắn mà khen đẹp trai, không che giấu một chút nào tình cảm nào của mình dành cho hắn, có lúc cũng đặc biệt trêu đùa nhưng lúc nào trò đùa cũng trở thành ngược lại.

Ví dụ như ngày nào đó, Nhâm Lâm Chi theo Giang Lệ nằm trên ghế salon xem tin tức, cảm thấy buồn chán, trong lòng nổi lên ý định nghịch ngợm, kéo kéo vạt áo Giang Lệ, “Ai da, Giang Lệ anh nói xem, tại sao anh lại tốt số như vậy, nhìn anh ngờ nghệch ít nói, làm sao lại có một cô bạn gái thông minh xinh đẹp hoạt bát đáng yêu như vậy chứ.”

Giang Lệ không quay đầu lại, tiếp tục xem tin tức, nhẹ nhàng mở miệng, “Anh lại cảm thấy em tốt số hơn, nhìn bạn trai em xem, cao ráo đẹp trai lại nhiều người theo đuổi, còn là nam thần Thánh Quang, giống như một vị thần vậy, em cũng biết đấy, thật ra nhìn em quá bình thường.”

Nhâm Lâm Chi, “Giang Lệ, anh đừng có quá đáng!”

Lại ví dụ như một ngày nào đó, Giang Lệ đang ở trong phòng tắm, Nhâm Lâm Chi nằm trên giường chơi trò chơi, nghe hắt gọi, “Lấy khăn hộ anh.”, Nhâm Lâm Chi bắt đầu đi lấy khăn cho hắt, “Mở cửa!”

Nhìn thấy hắt đưa tay ra, trên tay có dính nước, nhẹn không được kéo khăn lỏng lại, “Đưa tay ra một chút nữa”, “Một chút nữa, thêm một chút nữa”, Giang Lệ lộ cả cánh tay và thân ra, cô nhất định không đưa khăn cho hắt, cười cực kì vui vẻ.

Đột nhiên Giang Lệ mở cửa bước ra luôn, Nhâm Lâm Chi giật mình, sợ hết hồn, trên người hắt không một mảnh vải che thân! Cô thấy hết từ trên xuống dưới!

Nhâm Lâm Chi sợ ngây người, trong nháy mắt Giang Lệ kéo luôn cô vào phòng tắm, đùa rất vui đúng không, vậy thì tiếp tục chơi.

Sau đó, không biết đã bao lâu rồi, Nhâm Lâm Chi nằm trên giường suy nghĩ, sau này không bao giờ làm như vậy nữa.

23,

Nhâm Lâm Chi nói với Giang Lệ cuối tuần sẽ đi xem phim với bạn cùng phòng, dạo gần đây rạp chiếu phim có chiếu một bộ phim tình yêu, rất nhiều nữ sinh bị vai nam chính hấp dẫn, nói Sở Thượng đẹp trai nhất, Nhâm Lâm Chi nhìn thấy cũng bình thường không có hứng thú, nhưng bạn cùng phòng lại rất hưng phấn, vậy nên bị kéo đi xem.

Sau khi xem phim xong Nhâm Lâm Chi dường như còn điên cuồng hơn cả bạn cùng phòng, ngược lại họ lại thấy đã kì vọng quá cao vào biểu hiện của nam chính, sau đó cô cứ lẩm bẩm nam chính nam chính.

Ngay cả lúc Giang Lệ đến đón cô vẫn không quên, sau khi phát hiện nam chính cùng công ty với Nhâm Hàng Chi, liền gọi điện nhờ xin chữ kí hộ. Bị Nhâm Hàng Chi từ chối, cô nổi giận, “Mẹ kiếp, Nhâm Hàng Chi, chút việc nhỏ nhặt này cũng không giúp chị mày! Làm chị của mày thật là đáng thương, vậy mà chị còn đối xử tốt với mày.”

Giang Lệ im lặng, em còn biết mình là chị nó cơ à, em đối xử tốt với nó lắm sao?

“Giang Lệ, anh giúp em xin chữ kí có được không, em muốn cho bạn cùng phòng nữa.” Nhâm Lâm Chi biết rõ hắt có thể giúp mình.

“Ừ.” Giang Lệ không chút do dự trả lời, Nhâm Lâm Chi cực kì vui vẻ, trên đường đi cứ hát mãi không thôi, đến khi Giang Lệ chịu không nổi nữa mới bảo cô im lặng, nhưng rõ ràng tâm tình của cô rất tốt.

Vài ngày sau Giang Lệ đưa chữ kí cho Nhâm Lâm Chi, còn đựng trong túi đặc biệt xinh đẹp, cô hôn hắt liền mấy cái, “Giang Lệ, anh thật tốt quá, em yêu anh.”

Sau đó cô chạy như bay về phòng, vui vẻ chia cho bạn cùng phòng xem.

Về đến phòng trọ, cô cười hì hì, “Tớ mới xin được chữ kí của anh đẹp trai, tới đây tới đây, cho các cậu xem, mỗi người một tấm.”

Cái túi nhỏ mỹ miều kia lập tức bị xé ra, giấy có chữ kí rơi ra ngoài.

Là chữ kí của Nhâm Hàng Chi!

Toàn bộ đều là chữ kí của Nhâm Hàng Chi!

Nhâm Lâm Chi điên tiết nổi giận, mẹ kiếp, tất cả đều là Nhâm Hàng Chi! Bạn cùng phòng của cô cũng điên theo, rất vui vẻ, mẹ kiếp tất cả đều là Nhâm Hàng Chi đẹp trai, thật là đẹp trai mà!

Bạn cùng phòng cảm ơn Nhâm Lâm Chi rồi rít, chữ kí của Nhâm Hàng Chi lần lượt được bọn họ phân phát ra, từ từ thưởng thức.

Nhâm Lâm Chi giận điên lên, liền lén gọi điện cho Giang Lệ, “Giang Lệ, anh làm cái gì vậy hả? Anh cho em chữ kí của Nhâm Hàng Chi làm gì? Thằng nhóc phiền phức đó! Là anh giận em nên mới cố ý làm vậy chứ gì?”

Nhâm Lâm Chi cho rằng hấn cố ý, trên thực tế, chính xác là hấn đã cố ý!

Rất tuần tú sao? Tôi có đẹp trai không?

Vì chuyện này mà suốt mấy ngày Nhâm Lâm Chi không tìm Giang Lệ, cũng vừa đúng lúc hấn đang bận rộn không có thời gian tìm cô, cũng chỉ gửi cho cô một tin nhắn bảo đi ngủ sớm.

Nhâm Lâm Chi vừa tức giận, không muốn để ý Giang Lệ, nhưng lại vừa rất muốn gặp hấn, không thèm la mắng cô, cũng không đến tìm, dù dẫu cô một chút cũng có sao đâu.

Sau đó Thệt tươi nhỏ bị đưa tin, một chân đạp hai thuyền, hình tượng tốt đẹp trong nháy mắt sụp đổ.

Cô thấy tin tức liền cảm thấy hối hận, vì một kẻ thối nát không liên quan lại giận dữ với Giang Lệ, thực sự là ngu ngốc.

Gọi điện hấn không trả lời, cô càng đau lòng.

Một lúc sau Giang Lệ gọi lại cho cô nói vừa họp xong, Nhâm Lâm Chi muốn khóc, “Giang Lệ, mấy ngày nay anh không tìm em, em rất nhớ anh, em xin lỗi, không nên giận anh, em, em thật sự rất nhớ anh.”

Giang Lệ đau lòng, bình thường cô tính tình thích đùa giỡn, la hét vài câu lại thôi, mấy ngày nay vì bận rộn công việc cũng không để ý đến.

“Mấy ngày nay bận bịu, tan làm anh đến đón em đi ăn cơm nhé? Mấy ngày rồi không gặp em cũng nhớ em.”

“Được.” Nhâm Lâm Chi khóc, mẹ kiếp, Giang Lệ tốt như vậy, ôn nhu như vậy, đẹp trai như vậy, có bạn trai như thế còn đòi hỏi, học theo người ta thích ngồi sao.

Buổi tối Giang Lệ đến đón Nhâm Lâm Chi, “Anh mang theo chữ kí thần tượng cho em, lần trước là anh không đúng.”

Nhâm Lâm Chi ôm Giang Lệ không buông: “Không cần! Giang Lệ em thực sự nhớ anh, anh là tốt nhất, so với thần tượng đó anh tốt hơn nhiều.” Sau đó thì mang đi ném vào thùng rác hết.

24,

Cha mẹ hai bên đã sớm biết Giang Lệ và Nhâm Lâm Chi yêu nhau.

Nhâm gia biết. Từ khi Nhâm Lâm Chi nhận được thư báo trúng tuyển của đại học F đã cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ cần Giang Lệ rảnh rỗi là hẹn hò với Giang Lệ, bởi vì cứ thường xuyên hẹn hò mới bị Nhâm mẹ bắt gặp.

Cuối tuần Giang Lệ đưa Nhâm Lâm Chi đi xem phim, cô sợ nóng, vừa xem phim xong liền đưa cô đi dạo, Nhâm Lâm Chi lại rất thích đi dạo phố, liền kéo hấn đi, vậy là gặp phải Nhâm cha Nhâm mẹ ở cửa hàng tạp hóa.

Nhâm cha Nhâm mẹ sống sót một hồi, sau đó nhìn Giang Lệ từ đầu đến chân, ừm, tuần tú lịch sự, cũng không tệ lắm.

Nhâm Lâm Chi trấn định, “Ba mẹ, đây là bạn trai con, Giang Lệ, rất đẹp trai! Giang Lệ, đây là ba mẹ em, trẻ đúng không, em xinh đẹp như vậy là nhờ gene tốt của họ đấy, ha ha.” Quan hệ của Nhâm Lâm Chi với cha mẹ cực tốt, vậy nên rất được nuông chiều, đại học cũng đã đậu rồi còn không cho yêu sao.

“Chú và dì khỏe không ạ? Cháu là Giang Lệ.” Giang Lệ cũng lễ phép thăm hỏi sức khỏe.

Từ đó về sau, Giang Lệ càng ngày càng thân với Nhâm gia.

Giang gia biết. Mẹ Giang Lệ sáng sớm đi tập thể dục nghe hàng xóm nói, “Ngày hôm qua đi ăn cơm thấy Giang Lệ nhà chị, càng ngày càng đẹp trai, ấy dō, bạn gái cũng rất xinh đẹp.” Mẹ Giang Lệ nghe được chữ bạn gái thì không còn nghe thấy gì nữa, bạn gái, Giang Lệ giỏi lắm, có bạn gái rồi cũng không mang về ăn một bữa cơm đàng hoàng.

Sau khi về đến nhà lập tức gọi cho hân, “Tối nay về nhà ăn cơm cho mẹ! Còn nữa, mang bạn gái đến!” sau đó cúp máy luôn.

Rồi lại gọi cho ba Giang Lệ, “Lão Giang, tối nay Giang Lệ nó đưa bạn gái về ăn cơm, nhớ về sớm.” rồi lại cúp máy cái cạch.

Hàng xóm còn được nhìn thấy bạn gái của nó trước cả họ! Đẹp bao nhiêu không cần biết! Bởi vậy mới nói, sinh con trai không có gì tốt đẹp cả!

Sau đó quay người đi làm một buổi tối chiều dãi con dâu tương lai, nên mặc đồ gì nhỉ, cảm giác giống gặp phụ huynh vậy.

Nhâm Lâm Chi nhận được điện thoại của Giang Lệ tối nay đi ăn cơm, dạo này hân có tiền nên rảnh rỗi mà, lại đi ăn tối ở ngoài, dù sao cũng được ăn chùa, cũng không phải là tiền của mình, ngu gì mà không đi.

Sau đó cô không chuẩn bị gì, cứ thế đến gặp cha mẹ Giang Lệ, may mắn cha mẹ hân rất hài lòng về cô, cô cũng rất thích cha mẹ hân, rất dễ gần, ấm áp.

5. Chương 5: Sùng Bái

25,

Nhâm Lâm Chi biết được một tin ở diễn đàn của đại học F, cuối tuần này Giang Lệ có một trận đấu bóng rổ, hơn nữa lại ở ngay tại nơi tập thể dục của đại học F, gần như vậy nhất định phải đi xem rồi.

Nhâm Lâm Chi đã sớm chờ ở nơi tập thể dục, còn kéo theo bạn thân Mạc Ninh đi cùng, cố ý đi sớm để chọn chỗ tốt cho dễ xem. Bởi vì đến sớm nên vẫn chưa có ai, hai người liền chọn chỗ ngồi ở giữa phía trước.

Trận đấu sắp bắt đầu, người cũng càng ngày càng nhiều, gần tới thời gian bắt đầu, còn có đội cổ động viên đến cổ vũ, người đẹp nhiệt tình cổ vũ, cứ như vậy liên tục la hét chói tai, Nhâm Lâm Chi nhìn trái nhìn phải vẫn không tìm thấy Giang Lệ, còn chưa ra sao, cuộc đấu sắp bắt đầu rồi, thật là ồn ào phiền phức.

Một lúc lâu sau, có tiếng radio, “Mời hai đội tiến vào trong sân!”

Giữa biển người đang gào thét, Nhâm Lâm Chi nhìn rất lâu mới tìm thấy Giang Lệ, người đi ra sau cùng tương tá đẹp trai nhất, cô quên mất cả la hét bị vẻ đẹp trai như ánh mặt trời của hân che mất.

Mạc Ninh ở một bên nói, “Nhìn cậu kìa, lau nước miếng đi!”

“Cậu xem cậu xem, chính là hân chính là hân, có phải rất tuần tú không?” Nhâm Lâm Chi chỉ vào Giang Lệ, mặt đầy hưng phấn.

“Ừm, đúng là so với người khác thì đẹp trai hơn.”

Trong lòng Nhâm Lâm Chi chỉ có Giang Lệ, nhìn hân không chớp mắt.

Hân cởi áo khoác!

Hân uống nước!

Hân gật đầu!

Hân...

Má ơi, hân đẹp trai thật đẹp trai đến điên luôn!

Nhâm Lâm Chi không biết gì về bóng rổ, nhưng lúc đội bóng của đại học F tiến vào cô liền hoan hô, Giang Lệ bước vào cô hét càng to hơn, Mạc Ninh nói cô giống quỷ khóc sói tru, cô phản bác lại, nói đó là vì người mình thích mà kêu gào.

Nghỉ ngơi ở giữa hiệp, 50:45, đại học F dẫn đầu năm điểm. Đội cổ vũ lại càng nhảy nhót nhiệt tình hơn, Nhâm Lâm Chi nhìn Giang Lệ không rời, tại sao hắn lại nhìn đội cổ vũ chứ, không lẽ hắn thích được cổ vũ kiểu đó, cô có nên đi học cổ vũ không?

Nửa hiệp sau bắt đầu, hai đội tăng cường tấn công, hành động càng nhanh hơn, Nhâm Lâm Chi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Giang Lệ thì không khỏi xúc động, quả là đẹp trai nhất, ngay cả đổ mồ hôi cũng đẹp trai.

Không may quả bóng bay về hướng Nhâm Lâm Chi, cô vẫn còn nhìn chằm chằm Giang Lệ, thấy hắn nhìn về phía mình cười cười, Mạc Ninh cúi đầu nhấn tin nên không để ý, những nữ sinh bên phải cô cũng nhanh chóng né xa.

Sau này Mạc Ninh nói, “Trên đầu chữ sắc có một con dao, ai bảo cậu ham mê sắc đẹp, đáng đời!”

Sau đó cô còn đang mừng thầm Giang Lệ cuối cùng cũng nhìn mình thì trong nháy mắt quả bóng đập trúng vai phải, Nhâm Lâm Chi cảm giác tiếng kêu của mình vang khắp cả sân tập thể dục, đau đến nước mắt liên tục tuôn ra.

Lập tức có người đi đến xin lỗi, Nhâm Lâm Chi nhin đau phát phát tay, trong lòng đau đớn, lại khóc lớn “Đau chết mất mẹ ơi hu hu”, một lúc sau mới chán nản không thôi, ban nãy ở trước mặt hắn thật mất thể diện, mắc cỡ quá, đau muốn chết.

Mạc Ninh thấy cô đau đến chảy nước mắt, muốn đưa cô đi khám, bả vai nhất định là có vết bầm rồi, phải nhanh chóng xử lý mới được. Nhưng Nhâm Lâm Chi lại không chịu đi, cô muốn xem hết trận đấu, không thể bỏ giữa đường được.

Mạc Ninh tức giận nhưng vẫn không thể ép buộc được Nhâm Lâm Chi, không thể làm gì khác đành ngồi chờ cô xem xong trận đấu lập tức đưa cô đi khám, vậy cô mới đồng ý đi.

Trận đấu kết thúc, đại học F chiến thắng với tỷ số 112:108, đối phương là trường nào cô cũng không biết, dù sao cũng là đại học F thắng mà, Giang Lệ cười.

26,

Truyện

Cửa Tui chấm Net Giang Lệ đưa Nhâm Lâm Chi về nhà ăn cơm, trên bàn ăn Nhâm Lâm Chi lại bắt đầu cãi nhau với Nhâm Hàng Chi, hai người từ nhỏ đã náo loạn như vậy, cha mẹ Nhâm gia cũng không lạ gì, mặc dù ở nhà không vừa mắt hai đứa nhưng bên ngoài lại rất bảo vệ con cái.

Giang Lệ là con một, cảm thấy hai chị em họ thật tốt, rõ ràng là sinh đôi, tính cách khác xa không nói, còn luôn cãi nhau, nhưng mà như vậy thì sẽ không buồn chán, không có việc gì có người để cãi cũng tốt.

Sau khi cơm nước xong, Giang Lệ đưa Nhâm Lâm Chi về trường học, cô không chịu, nhất định muốn theo Giang Lệ về nhà, hắn chịu không được sự nhõng nhẽo của cô, không thể làm gì khác đành đưa cô về nhà theo mình.

Lúc ngủ Nhâm Lâm Chi cảm thấy Giang Lệ ôm mình thật chặt, “Giang Lệ anh làm gì vậy, tâm trạng tối nay không tốt sao, anh nói đi, xảy ra chuyện gì à, em thấy anh rất lạ.”

Nhâm Lâm Chi đẩy tay Giang Lệ ra, xoay người ngồi dậy, “Giang Lệ, anh mau thành thật khai báo đi, có phải anh đã làm chuyện có lỗi với em không hả? Mẹ kiếp, có phải anh đã có người khác ở ngoài rồi không?”

Giang Lệ hơi trợn mắt, “Em diễn cũng không tệ lắm, nói nhảm nhí cái gì thế, một mình em là anh đã chịu không nổi rồi.”

“Vậy tại sao tối nay anh lại kì lạ như vậy? Uống nhầm thuốc?”

Giang Lệ lại ôm lấy Nhâm Lâm Chi, “Anh thấy em và Nhâm Hàng Chi cãi nhau rất vui vẻ”, cô trề môi nhỏ giọng, “Em trai người khác đâu có như vậy, nó toàn bắt nạt em.”

Giang Lệ vỗ lưng cô, “Em đó, vẫn không biết được làm con một buồn chán cỡ nào, nếu không có Hàng Chi từ nhỏ chơi với em, em thực sự sẽ rất đáng thương.”

“Em cảm thấy thích làm con một hơn, không có ai cướp đồ của mình, ba mẹ cũng chỉ thương một mình em, không phải chia sẻ. Từ nhỏ thành tích của Nhâm Lâm Chi đã rất tốt, học cái gì so với em cũng nhanh hơn, làm gì so với em cũng lợi hại hơn, mọi người đều mang em ra so sánh với nó, thật đáng thương, cho nên em mới không học cũng không thêm quan tâm.” Nhâm Lâm Chi có chút ghen ngào.

Giang Lệ ôm cô chặt hơn, “Không sao, so với nó em cũng rất tốt, em lanh lợi hơn nó.” Nhâm Lâm Chi nằm trong lòng hân tởm hỏi, “Gì cơ?”

“Thì chỉ cần dựa vào anh là được rồi, sau này không cần lo.”

Cô nghe vậy liền tươi cười, “Anh thật không biết xấu hổ”, một lúc sau lại tiếp, “Là anh nói đấy, sau này em sẽ bám lấy anh, nếu anh dám bỏ rơi em, em sẽ đánh chết anh!”

“Vậy em phải cầu hôn anh!”

“Không muốn!”

“Không muốn thì thôi vậy, anh khuyên em, bỏ qua rồi sẽ không tìm thấy ở đâu khác được nữa, cơ hội chỉ có một lần duy nhất.”

“Giang Lệ, anh thật quá đáng, anh bắt nạt em!” Nhâm Lâm Chi bực mình ngồi dậy, lại không thể đẩy hân ra, sức của Giang Lệ quá lớn, trói chặt cô.

“Sau này chúng ta sẽ sinh hai đứa, như vậy sẽ không thấy cô đơn.” Giang Lệ chậm rãi nói làm cô không kịp phản ứng.

Nhâm Lâm Chi suy nghĩ kỹ một hồi, quay lại ôm lấy hân, “Người ta đang muốn sinh khỉ con cho anh, anh muốn hai đứa thì hai đứa.”

Giang Lệ không nói gì, sinh khỉ con... Lại học mấy từ ngữ bậy bạ trên mạng rồi.

27,

Giang Lệ rất thích thể thao, ngoài bóng rổ, bơi lội giỏi giang ra thì tennis, bi-a cũng rất khá, cũng có thể xem như thuộc vào hàng cao thủ.

Ban đầu Nhâm Lâm Chi thích Giang Lệ là vì hân chơi bóng rổ rất đẹp trai, sau đó, cô cũng phát hiện ra những môn thể thao khác hân cũng rất giỏi.

Một buổi tối nào đó, Giang Lệ đưa Nhâm Lâm Chi và vài người bạn đại học đi ăn cơm, sau đó có người đề nghị đi đánh bi-a, đó là lần đầu tiên cô biết Giang Lệ biết chơi bi-a.

Bi-a là môn thể thao tao nhã nhất, được gọi là dùng sự tao nhã để vận động, Nhâm Lâm Chi thấy Giang Lệ mặc áo sơ mi trắng nhìn cũng bình thường thôi, nhưng thời điểm hân chơi bi-a này lại đẹp trai đạt đến một cảnh giới khác, xem hân chơi cũng là một loại hưởng thụ.

Giang Lệ thấy đôi mắt tha thiết trông mong của cô thì liền đưa cho cô một cây cơ, không thêm để ý đến ánh mắt của người khác, “Tới đây, anh dạy em.” Nhâm Lâm Chi nhận lấy cây cơ, kích động muốn thử.

Sau đó, cả hai liền không xem ai ra gì, Giang Lệ một lòng dạy học, Nhâm Lâm Chi một lòng muốn học, thế là tự nhiên lại xuất hiện lớp học.

Những người khác đều nói, “Aizz, chúng tôi tới đây chơi chứ không phải đến xem các người ân ân ái ái!” “Quá là khi dễ người độc thân!” “Chết tiệt, mù mắt tôi rồi!” “Người ta cũng muốn Giang Lệ dạy nữa!” Bắt đầu đùa giỡn.

Nhâm Lâm Chi có chút ngượng ngùng, đẩy Giang Lệ một cái, hân không để ý, giữ tay cô, “Chuyên tâm vào!”

Một lúc lâu sau, Nhâm Lâm Chi cảm thấy chơi khá rồi liền đòi đấu với Giang Lệ.

Giang Lệ cũng rất thoải mái, “Chỉ cần em vào một trái thì xem như thắng.”

Nhâm Lâm Chi tràn đầy ý chí, “Không cần anh hạ thủ lưu tình! Em cảm thấy bản thân chơi cũng không tệ, vào một trái không vấn đề.”

Có người chạy đến xem trận đấu của bọn họ, tâm tình vui vẻ xem kịch hay.

Giang Lệ để cô mở banh, lực đánh mở banh cần phải mạnh, nhưng cô lại không đủ sức đánh, mở không được.

Hắn từ từ đánh từng trái vào lỗ, liếc thấy trên bàn chỉ còn năm trái, có người nói, “Giang Lệ, anh thật vô tình, cũng nên nhường bạn gái một chút chứ!”

Quả nhiên rốt cục Giang Lệ cũng đánh lệch, đến lượt Nhâm Lâm Chi.

Nhưng cô vừa mới học, góc độ ngắm vẫn chưa ổn định, không đến lỗ được, lại đến lượt Giang Lệ.

Cuối cùng, Giang Lệ thắng, một quả Nhâm Lâm Chi cũng không vào được.

Có người lại nói, “Giang Lệ, cậu như vậy là không được, phải để cho bạn gái ghi điểm chứ.”

Nhâm Lâm Chi chạy đến bên cạnh hắn, mắt long lanh, “Anh thật là lợi hại, thật sự rất sùng bái anh!”

Người bạn của Giang Lệ im lặng, Giang Lệ vỗ vỗ vai hắn, “Thấy không? Vị cô nương nhà tôi chỉ thích tôi hạ thủ không chút lưu tình thôi.”

Anh ta liền lẳng lặng bỏ đi, có bạn gái đúng là không chịu nổi! Đúng rồi, anh chàng này, chính là kẻ chụp hình lén Nhâm Lâm Chi, sau đó bị hắn xóa mất, anh ta không phải tình địch của Giang Lệ nhưng vẫn rất hận vì hắn xóa mất tấm hình, dù sao tấm ảnh đó cũng có thể bán được rất nhiều tiền đấy.

28,

Nhâm Lâm Chi: Giang Lệ, em đi rót nước cho anh.

Giang Lệ: Anh không khát.

Nhâm Lâm Chi: Giang Lệ, em gọt táo cho anh ăn.

Giang Lệ: Ban này ăn còn no, ăn không được nữa.

Nhâm Lâm Chi: Giang Lệ, để em xoa bóp cho anh.

Giang Lệ: Em cứ như vậy anh mới khó chịu đấy.

Nhâm Lâm Chi: Vậy anh có muốn sai bảo gì không, cứ nói đi!

Giang Lệ: Nói đi, gây chuyện gì rồi?

Về mặt Nhâm Lâm Chi bối rối, “Em nói ra anh không được mắng em, em thật sự không cố ý, anh hứa đi, không mắng cũng không đánh em!”

“Được rồi, anh hứa, nói đi!”

“Tiểu Hắc chết rồi, huhu, em không cố ý mà, nhất định là do bắt nó ăn nhiều quá, nó không động đây gì cả.” Tiểu Hắc là con cá vàng mà Giang Lệ nuôi, có một con mắt to màu đen.

Giang Lệ đứng nhìn hồ cá một chút, “Nó đang ngủ.”

Nhâm Lâm Chi lập tức như sống lại, “Hại em đau khổ lâu vậy, Giang Lệ, em muốn ăn táo, vai em mỏi quá, xoa bóp cho em với.”

6. Chương 6: Tổng Tài Bá Đạo Yêu Tôi

29,

Trận đấu kết thúc, người xem cũng dần tản ra, Nhâm Lâm Chi và bạn ngồi tận bên trong, không thể nhanh chóng ra ngoài nên đành phải ngồi chờ. Người đi rồi đến lượt họ, thật ra cô muốn ngồi lại nhìn Giang Lệ thêm chút nữa nhưng hân cũng đã nhanh chóng ra về.

Mọi người hầu như đã về gần hết, Mạc Ninh muốn đưa Nhâm Lâm Chi đi khám, vô tình đụng phải vai vậy là cô lại khóc lóc, “Mạc Ninh, cậu nhẹ tay một chút đi, đau chết đi được a a a a a a! Mẹ ơi đau quá a a a a a!” Tiếng hét thê lương của Nhâm Lâm Chi vang vọng cả nơi thi đấu.

Đúng lúc Giang Lệ quay lại lấy nước, nghe tiếng hét của Nhâm Lâm Chi, thấp giọng cười, ban này còn bình thường, nhanh như vậy đã đau rồi sao.

Nhâm Lâm Chi đi bệnh viện, băng bó bả vai, quay trở lại đại học F tìm Giang Lệ nhưng lại không biết hân đang ở đâu, đành ở sân bóng rổ chờ hân, cuối cùng vẫn không thấy hân.

Không còn cách nào khác đành quay về nhà, không ngờ lại gặp Giang Lệ trên xe.

Nhâm Lâm Chi lại một lần nữa theo Giang Lệ xuống xe, đi sau hân, Giang Lệ đột nhiên quay lại, “Nói đi, chuyện gì?”

Nhâm Lâm Chi không nghĩ hân đột ngột quay lại, có chút lắp bắp nói, “Anh, có phải anh, có phải anh đã nhặt được thẻ học sinh của tôi không? Tại sao không trực tiếp đưa cho tôi? Tại sao lại phải đưa tới trường?” Cô có chút tức giận.

“Tôi không biết cô, cũng không có cách liên lạc, làm sao đưa cho cô được?”

“Được, tốt lắm! Vậy nhớ số điện thoại của tôi đi, có thể tôi sẽ còn rơi mất đồ, anh nhặt được thì trực tiếp liên lạc với tôi nhé!”

Giang Lệ đỡ khóc đỡ cười, cái gì mà sẽ còn rơi mất đồ đạc. Sau đó cô nhanh như chớp đưa một dãy số rồi kín đáo cho Giang Lệ, “Tốt lắm, đọc số điện thoại của anh đi, tôi ghi vào.” Không biết từ lúc nào trên tay cô đã xuất hiện một quyển sổ nhỏ.

Giang Lệ từ từ đọc số, đúng là kì lạ, vì sao phải đưa số điện thoại cho cô?

Hân cứ nghĩ cho số điện thoại xong sẽ hết chuyện, ai ngờ cô lại tiếp tục đi theo sau hân, lại quay lại hỏi, “Cô lại không biết đường về nhà?”

“Không phải, hôm nay đi xem anh đánh bóng, bị bóng đụng phải bả vai, rất đau, qua mấy ngày nữa anh đưa tôi đi khám có được không?”

Giang Lệ nói, “Đó đâu phải do lỗi của tôi.”

“Vì nhìn anh nên tôi mới không chú ý đến quả bóng, tất cả đều là tại anh.” Nhâm Lâm Chi nói lí lẽ.

Giang Lệ lại không nghĩ cô thẳng thắn đến vậy.

“Cứ vậy đi, lúc đó tôi sẽ gọi cho anh, tạm biệt.” Ở trước mặt Giang Lệ, Nhâm Lâm Chi luôn tỏ ra cao ngạo, lời cần nói cũng đã nói, đến lúc quay về ăn cơm rồi.

“Khoan đã, tôi cần lấy vài thứ, chờ một lát tôi đưa cô về.” Giang Lệ bỗng nghĩ đến bả vai cô, giờ này xe buýt chắc chắn rất đông người.

“Được.” Trong lòng Nhâm Lâm Chi vui sướng không thôi! Đưa mình về! Đưa mình về! Mẹ ơi! Anh chàng bóng rổ muốn đưa mình về! Giang Lệ ơi!

“Tại sao... Cô không sợ tôi là người xấu sao?”

“Không sợ, bởi vì tôi cũng chẳng tốt lành gì.” Nhâm Lâm Chi mặt không đổi sắc, cố tình ra vẻ bình tĩnh.

“Nếu cô không phải người tốt lành gì thì vì sự an toàn của tôi, tốt nhất là không đưa cô về nữa.”

“Anh, anh nói mà không biết giữ lời! Nói đưa về thì phải đưa về chứ!” Nhâm Lâm Chi nóng nảy, vội đến nỗi dậm chân bình bịch.

Giang Lệ cười trộm.

Cuối cùng, hấn cũng đưa cô về nhà.

30,

Nhâm Lâm Chi có một ưu điểm rất lớn, đó là có một lợi thế lớn là biết làm thế nào để áp dụng lý thuyết. Nhưng đôi khi có một số lý thuyết là vô nghĩa.

Một buổi tối nào đó, Giang Lệ ngồi xem tin tức, Nhâm Lâm Chi nằm trên sofa chơi điện thoại, đột nhiên ngồi bật dậy, xoay đầu Giang Lệ lại, “Giang Lệ, mai đưa em đi dạo phố đi.”

Hấn nghiêng đầu, tiếp tục xem tin tức, “Không đi.”

Nhâm Lâm Chi cười, “Cho tới bây giờ chưa có ai dám từ chối lời mời của em, anh là người đầu tiên dám nói không, anh biết có bao nhiêu người muốn cùng em đi dạo không?”

“Vây đi với người khác đi.”

Nhâm Lâm Chi nhập vai, “Rất tốt, anh đã thành công trong việc khiến em chú ý, không phải đây là kết quả anh mong đợi sao, hừ hừ.”

“Nhâm chán.” Giang Lệ nói.

Mấy ngày sau hấn đưa cô đi dạo phố.

Nhâm Lâm Chi lại bắt đầu, “Anh là một kẻ lẳng nhăng, ngoài miệng nói không, cơ thể cũng rất thành thật mà.”

Giang Lệ có chút hối hận, “Thì đã sao?”

Nhâm Lâm Chi vẫn vui vẻ, “Giang Lệ, anh không cảm giác đây chính là tình yêu của tổng tài sao? Em chính là tổng tài bá đạo, anh là cô nàng lọ lem, em yêu anh!”

“Không được phép đọc mấy tiểu thuyết như vậy nữa, còn nữa, em diễn kém lắm.”

31,

Nhâm Lâm Chi và bạn cùng phòng tập kịch, là một câu chuyện cầu huyết theo kiểu bạch mã hoàng tử và cô nàng lọ lem, nam chính đẹp trai nhà giàu yêu nữ chính nghèo khó, bị gia đình phản đối, nhất quyết không chấp nhận.

Nhâm Lâm Chi nhìn mà muốn nôn mửa, vai chính thật mau nước mắt, thật đáng xem thường, “Vai nữ chính này, gặp phải gã đàn ông không dễ trói chặt, còn không biết giả vờ đáng thương.”

Bạn cùng phòng nói, “Còn không biết xấu hổ nói người ta, kiểu tình yêu cầu huyết như vậy quá nhiều rồi, vậy nên bọn tớ mới tìm đến ngược.”

“Đáng thương một chút thì nam chính mới đau lòng chứ, tốt hơn những thứ tiểu bạch thảo trong sáng ngu ngốc kia, không có não mới phiền.”

“Này, các cậu không cảm thấy Nhâm Lâm Chi cũng là kiểu tiểu bạch thảo trong sáng ngu ngốc sao?”

Nhâm Lâm Chi nghe thấy bạn nhắc đến mình, “Thôi đi! Mình thông minh như vậy, ngu ngốc chỗ nào?”

“Tướng mạo.” Ba người bạn cùng phòng đồng thanh.

Nhâm Lâm Chi nhún tin kể cho Giang Lệ nghe, “Bạn cùng phòng bảo em là tiểu bạch thảo trong sáng ngu ngốc, anh thấy có đúng không?”

Giang Lệ trả lời, “Không.”

Nhâm Lâm Chi nhún lại, “Vây như thế nào?”

Giang Lệ, “Ngốc, ngu ngốc, không trong sáng.”

Nhâm Lâm Chi, “Giang Lệ, anh muốn chết đúng không?”

32,

Tối đó Giang Lệ tốt nghiệp xong có hẹn ba người bạn cùng phòng đi ăn cơm, ngoài ra còn có thể mang người thân theo.

Sau đó, hần đưa Nhâm Lâm Chi theo, bạn cùng phòng hần đều sợ đến ngây người.

Đây... Không phải là Nhâm Lâm Chi của hội học sinh môn Văn sao? Lúc ấy hội học sinh tuyên truyền tuyển người, cô vừa vào đã lập tức được thông qua, vừa mới vào liền đảm nhận vai trò người chủ trì buổi tối chào đón người mới, cũng là một huyền thoại khác của trường.

Hai huyền thoại lại là một đôi? Hai người làm sao có thể quen nhau được chứ?

“Cậu giỏi lắm Giang Lệ, lại dám che giấu.” Bạn cùng phòng kinh ngạc.

Nhâm Lâm Chi lễ phép chào hỏi từng người, lúc ăn cơm biểu hiện cũng rất tốt.

Bầu không khí lúc ăn cơm cực kì tốt, nơi ở của Giang Lệ toàn là nhân tài, công việc tốt, bạn gái cũng không tệ, đều vui vẻ hòa thuận.

Từ từ mấy người nữ sinh trong bàn có cả Nhâm Lâm Chi bắt đầu tùm lại trò chuyện.

Có người nói với Nhâm Lâm Chi, “Khó trách có người nói cậu vào hội học sinh là do có hậu thuẫn, hóa ra là Giang Lệ.”

Nhâm Lâm Chi không hiểu, “Liên quan gì tới Giang Lệ? Mình vào hội học sinh trực tiếp vậy mà hần cũng không biết.”

Có người nói, “Lúc ấy mình có hỏi trưởng hội, cậu ấy là tự mình vào, không phải nhờ Giang Lệ đâu, nhưng mà, cậu làm chủ trì bữa tiệc chào đón người mới đúng là không tệ, rất thoải mái.” Cô nữ sinh này trước kia cũng trong hội, chỉ là khác ngành, lời nói không hề có ý xấu.

“À bữa tiệc ấy, lúc mới vào hội, chuyện gì mình cũng không làm được, vậy nên hội trưởng mới bảo mình đi chủ trì bữa tiệc, lúc ấy mình bị mắng rất thê thảm, bảo mình nói chuyện không chịu suy nghĩ, trang điểm quá già, lại cứ cười ngây ngốc.” Nhâm Lâm Chi nhớ tới lại có chút ủy khuất, bản thảo chủ trì cũng là người khác viết, cô chẳng qua là đọc theo, trang điểm cũng là do đội trưởng làm, cười là do các thầy một mực muốn cô mỉm cười!

Lúc ấy Nhâm Lâm Chi mới biết cả diễn đàn cũng đang thảo luận về mình, nói cô không tốt, dù sao cũng chẳng có lời tốt đẹp nào, phía trên còn có những tấm ảnh xấu hổ, bạn cùng phòng cũng an ủi nhưng Nhâm Lâm Chi vẫn cảm thấy tủi thân.

Ngay lúc Giang Lệ viết luận văn, lại không dám kể khổ với hần, không nghĩ đến hần lại nhắn tin trước, “Tối qua biểu hiện tốt lắm, muốn thưởng gì?” Nhâm Lâm Chi sắp khóc, vẫn là Giang Lệ tốt nhất, thật ảm lòng.

“Muốn ôm! Muốn hôn!” Nhâm Lâm Chi nhắn lại.

Sau đó lại nghĩ rất nhiều, cũng không phải yếu đuối gì, nhưng ít ra thoải mái hơn.

33,

Từ sau buổi tiệc chào đón bạn mới, Nhâm Lâm Chi tựa như đã trở thành người phụ việc phía sau, người trong hội cũng hiểu, nhưng mà sau đó có một đợt khen ngợi những người tốt nghiệp loại ưu, Nhâm Lâm Chi cực kì tích cực khiến cho mọi người khó hiểu. Thật ra rất đơn giản, đó bởi vì Giang Lệ cũng là một trong những người ưu tú ấy.

Trường rất xem trọng đại hội khen ngợi những người tốt nghiệp loại ưu này, đây xem như là lần tổ chức lớn nhất trong tất cả các lần khác của hội, tất nhiên cần giúp đỡ, công việc chuẩn bị mọi thứ được làm từ rất sớm.

Nhâm Lâm Chi nhìn danh sách những người tốt nghiệp ưu tú, không sai, liếc mắt đã nhìn thấy ngay tên của Giang Lệ, mặc dù là sắp xếp theo thứ tự, nhưng rõ ràng tên của hần quá chói mắt, hơn nữa, Giang Lệ được xem như người đại diện lên phát biểu.

Nhâm Lâm Chi bắt đầu sắp xếp trình tự lên đài, Giang Lệ có thứ tự thứ bảy ở tổ năm. Sau khi những người tốt nghiệp ưu tú ở trong top đầu lên xong, Giang Lệ sẽ lên phát biểu, cuối cùng là biểu diễn.

Nhâm Lâm Chi lần này cũng tham gia biểu diễn, là một tiết mục trình diễn nhạc khí, cô phụ trách dương cầm, lúc này cô mới cảm thấy công sức nhiều năm học dương cầm thực sự không uổng, vì không muốn thua kém Nhâm Hằng Chi nên cô cũng rất cố gắng.

Giang Lệ thấy cô thì có chút ngạc nhiên, cô chọn một món hợp với mình, yên lặng đánh đàn trong bộ váy trắng ửng nhìn, ngón tay linh hoạt. Nhưng tiết mục này có gần hai mươi người, mà dương cầm lại khá lớn nên cô bị xếp vào một góc bên phải, nhưng mắt Giang Lệ vẫn đặt trên người cô, hơn nữa dường như chỉ hấn chỉ nghe thấy mỗi tiếng đàn của cô.

Sau khi diễn xong, mọi người đứng lên cúi người, Nhâm Lâm Chi ngẩng đầu lên liền thấy ánh mắt của Giang Lệ, khẽ mỉm cười, ánh mắt cực kì ôn nhu, hấn cảm thấy cô giờ phút này thực sự là đẹp đến mê người, khóe miệng khẽ cong, lén lén giơ ngón cái lên với cô, nhìn thấy mắt Nhâm Lâm Chi cong cong, tâm tình càng tốt hơn.

Giang Lệ thừa nhận, bản thân rất thích đôi mắt cười của cô. Không quan tâm đang việc đang ngồi cạnh viện trưởng, mở điện thoại ra nhắn cho cô một tin, “Biểu hiện không tệ, muốn thưởng gì?”

Ngày hôm đó trên diễn đàn của trường học có thêm vài tin tức về Nhâm Lâm Chi, có nhiều lời khen ngợi, ảnh đa số đều là chụp lúc cô nhìn Giang Lệ.

Nhâm Lâm Chi nhìn hình, cứ nhìn Giang Lệ như vậy cảm giác rất xấu hổ, lại bắt đầu nghĩ muốn được thưởng gì.

Phải rồi, phần thưởng chính là Giang Lệ.

7. Chương 7: Quỷ Hẹp Hòi

34,

Đền đồ, Giang Lệ và Nhâm Lâm Chi nhìn vạch dành cho người đi bộ, vừa đúng lúc tan học, rất nhiều học sinh ra về, trong đó có một cặp tình nhân tay trong tay dắt nhau sang đường rất tình cảm, mặc đồng phục đeo cặp sách.

Nhâm Lâm Chi không khỏi cảm thán, “Đúng là tuổi trẻ.”, rồi quay đầu hỏi Giang Lệ, “Lúc ấy em cũng mặc đồng phục, chúng ta tay nắm tay qua đường, anh không cảm thấy tội lỗi sao? Dù sao lúc ấy em vẫn còn nhỏ, kinh nghiệm sống chưa nhiều, chỉ là một thiếu nữ vị thành niên xinh đẹp.”

Đền xanh, xe chậm rãi khởi động, Giang Lệ thông thả nói: “Anh nhớ lúc ấy là em chủ động nắm tay anh dắt qua cơ mà, đúng là kinh nghiệm sống còn ít thật.”

Nhớ tới lần đó, họ ở chung sau lần hẹn hò đầu tiên, thực ra không ai nói ở cùng một chỗ, nhưng cả hai người lại nghĩ như vậy. Khi đó Nhâm Lâm Chi vừa học bổ túc xong, vẫn còn mặc đồng phục, ban đầu cả hai cứ song song giữ một khoảng cách nhất định mà đi, nhìn qua thật sự không giống yêu nhau cho lắm.

Nhâm Lâm Chi vừa đi vừa cúi đầu nhìn khoảng cách của mình và hấn, cảm giác xa cách không nói nên lời, trên đường ai cũng nắm tay trông thật tình cảm. Cô nhìn tay Giang Lệ, tay thật lớn! Cuối cùng xông tới nắm lấy tay hấn, tay lớn thật.

Giang Lệ sửng sốt rồi cũng nắm tay cô dắt nhanh đường, “Đi đường đừng cúi đầu như vậy.”

“Ừm.” Tay trong tay rồi.

35,

Gần đây Nhâm Lâm Chi hay có cảm giác bất an, tại sao, tại vì Giang Lệ quá ưu tú. Đầu tiên, hấn đứng đầu đại học, mỗi năm đều nhận học bổng, thầy Thâm Thụ và bạn bè ai cũng yêu thích, đặc biệt là các bạn nữ! Sau đó, Giang Lệ lại còn là kiện tướng thể thao, bóng rổ không nói rồi, vậy mà nhảy cao cũng rất lợi hại, vì tham gia thể vận hội của trường mà khiến cô có thêm không ít tình địch, đã học năm tư rồi không lo

viết luận văn, lại đi tham gia thể vận hội gì đó của trường! Quan trọng nhất, Giang Lệ lại là một đại soái ca, khuôn mặt đẹp không nói, cao 1m86, loại người này lớn lên rất được chào đón! Đơn giản mà nói, Giang Lệ là một con người hoàn mỹ!

Trên diễn đàn của trường có một bài viết thảo luận về việc ai là người xứng đôi với Giang Lệ, hoa khôi tài nữ của từng khoa đều bị mang ra so sánh, bài viết đó Nhâm Lâm Chi đã nghiên cứu rất lâu. Rõ ràng cô cũng không tệ, nhưng ngay cả tư cách bị mang ra so sánh cũng không có! Cô là bạn gái chính thức của hắn là được rồi! Cô xứng với hắn là được rồi! Nam thần Giang Lệ của các người thích kiểu người như tôi là được rồi!

Nhâm Lâm Chi còn mang bài viết đó cho Giang Lệ xem, “Anh nhìn xem, thảo luận của tất cả bọn họ, xứng đôi với anh nhất chính là phó hội trưởng của hội học sinh, tướng mạo xinh đẹp, dáng người quyến rũ, cũng là một người đứng đầu về học tập, thể thao cũng là sở trường, là một người gần như hoàn mỹ, cho nên rất xứng đôi với anh, 90% đấy.”

Từ trước đến nay Giang Lệ vốn không để ý đến những thứ nhảm chán này, nhìn thấy Nhâm Lâm Chi kích động đến vậy lại muốn trêu chọc cô, “Còn gì nữa không?”

“Người thứ hai 88%, kẻ thứ ba 87%, người thứ tư...” Nhâm Lâm Chi thực sự kích động.

“Cũng không tệ lắm.”

“Giang Lệ, anh muốn chết có phải không? Anh không được nghĩ đến họ, anh chỉ cần nhìn một mình em, yêu mình em thôi! Những người này thật nhảm chán, dựa vào cái gì mà thay anh làm mấy thứ quỷ quái xứng đôi này chứ, cái gì mà độ phù hợp, quá nhảm nhí!” Là ai đã nghiên cứu rất lâu? Là ai lỗi Giang Lệ ra giảng cho hắn nghe?

Nhâm Lâm Chi cảm thấy bản thân thực sự là rảnh rỗi, còn bộ dạng của Giang Lệ thì đầy hứng thú.

Thấy cô có chút buồn bã, hắn kéo cô lại ôm vào lòng, “Thật ra, mấy cái học tập, tướng mạo gì đó chỉ chiếm tỉ lệ rất nhỏ, quan trọng nhất là cơ thể phải hòa hợp, đây mới là mấu chốt.”

Nhâm Lâm Chi nghe được ‘cơ thể hòa hợp’ liền đưa tay đánh hắn một cái, “Anh nói cái gì, hạ lưu!”

“Những thứ khác đều là mây bay, chỉ có điểm đó anh xem trọng nhất, ừm, trước mắt mà nói, về trình độ thân thể thì em là 100%, tổng hợp tỉ lệ xứng đôi là 99%, em đứng nhất.” Giang Lệ còn nhấn mạnh câu ‘trình độ thân thể’.

“...” 99%? Vậy 1% kia ở đâu?

“1% đó, em nên nhớ mình có rất nhiều khuyết điểm, những khuyết điểm đó đều đã bị thu nhỏ, cho nên 99% là tốt lắm rồi.”

“Giang Lệ, với em mà nói, anh là 200%.”

“À, nghe được những lời này của em, em lên 100% rồi, không thể nhiều hơn nữa đâu.”

36,

Đối với Giang Lệ mà nói, từ nhỏ đến lớn đều được thầy Thâm Thụ yêu thích, bạn học ngưỡng mộ, đi đến đâu cũng là tiêu điểm, quan hệ với bạn cùng giới không tệ, đương nhiên thư tình và việc tỏ tình cũng không ít, nhưng kì lạ, nhiều người theo đuổi hắn như vậy mà hắn vẫn không đồng ý một ai cho đến khi Nhâm Lâm Chi ‘bắt’ được. Nói cách khác, Nhâm Lâm Chi chính là mối tình đầu của Giang Lệ!

Nhưng cô lại không biết chuyện mình là mối tình đầu của Giang Lệ, cũng là do biểu hiện của hắn làm cô tin rằng trước kia hắn chưa từng yêu đương, ví dụ như kỹ thuật hôn hay đùa giỡn gì đó. Tốt xấu gì Nhâm Lâm Chi cũng từng yêu trước, so với hắn cũng là có kinh nghiệm nhưng cuối cùng vẫn bị Giang Lệ dắt mũi.

Nhưng Giang Lệ vẫn cho rằng mình chính là mối tình đầu của Nhâm Lâm Chi, vì cô vẫn còn rất ngây thơ, thậm chí hơi lạnh nhạt. Cho đến khi vô tình gặp được bạn trai cũ của cô, hắn mới biết được cô yêu sớm từ năm học cấp hai.

Giang Lệ và Nhâm Lâm Chi vô tình gặp được bạn trai cũ của cô trong một lần đi dạo siêu thị, có một anh chàng nọ nhìn cô rất lâu, Giang Lệ phát hiện ra thì liền kéo cô đi, không ngờ anh ta chạy theo sau.

“Nhâm Lâm Chi?” Còn đi đến trước mặt cô hỏi.

Nhâm Lâm Chi thoáng dừng, ngại ngần mở miệng, “Cậu cũng đến mua đồ à?”

Bạn trai cũ cười cười, “Đã lâu không gặp, cho mình cách thức liên lạc đi, sau này mời cậu ăn cơm.”

Cô còn chưa lên tiếng Giang Lệ đã thay cô trả lời, nói ra một dãy số, Nhâm Lâm Chi cảm thấy kì lạ, cẩn thận nghe thì nhận ra đó là số của Giang Lệ, liền cười trộm trong lòng.

Hàn huyền một lúc lâu sau Nhâm Lâm Chi nói tạm biệt bạn trai cũ, kéo Giang Lệ nhanh chóng ra ngoài, vì trước mặt bạn trai hiện tại có chút ngượng ngùng, không thoải mái khi nói chuyện.

“Bạn cũ lâu ngày gặp lại sao lại tâm sự ít vậy?” Giang Lệ nói như vậy làm cô đột nhiên cảm thấy chỉ số thông minh của hần hình như rất thấp, vấn đề quý quái gì thế này?

Nhâm Lâm Chi quan sát xung quanh, “Anh không nhìn thấy sao? Bạn trai cũ thì có gì để nói chứ?” Không thêm để ý đến phản ứng của Giang Lệ, tiếp tục nói, “Mắt của em lúc trước thật quá kém cỏi, cũng may nhận ra được sớm.”

“Ý em là bạn trai cũ?” Ban đầu Giang Lệ còn nghĩ là người theo đuổi cô, thật không ngờ lại là bạn trai cũ, là bạn trai trước đây!

Nhâm Lâm Chi dừng lại, nắm tay Giang Lệ, “Ày, anh đang ghen sao? Thật đáng yêu mà.”

“Về nhà thành thật khai báo ngay cho anh!”

37,

Chuyện bạn trai cũ vẫn chưa xong, trên thực tế Giang Lệ không hề thoải mái, có bạn trai cũ, là yêu sớm! Thực ra cô và hần ở cùng một chỗ cũng gọi là yêu sớm.

Sau khi trở về, Giang Lệ chưa hỏi, Nhâm Lâm Chi đã thành thật trả lời rồi, “Anh cũng biết là lúc nhỏ em còn trẻ chưa hiểu chuyện, năm cấp hai thấy cậu ta đẹp trai lại có tài văn chương, là cậu ta theo đuổi em đấy, về sau thì bắt đầu yêu nhưng mà chia tay rất sớm, có nhiều em gái xinh đẹp hấp dẫn hơn nên cậu ấy đá em. Mẹ kiếp, em mà lại bị đá, công lý ở đâu? Em bị bỏ rơi, thật mất thể diện!” Nghĩ tới chuyện quá khứ đó lại thấy kinh tởm, cô tức giận vô cùng, sao Nhâm Lâm Chi cô lại có thể bị đá chứ!

“Cấp hai?” Nhâm Lâm Chi nói nhiều như vậy nhưng Giang Lệ chỉ chú ý đến chuyện này, “Còn nhỏ tuổi không lo học tập mà lại bắt chước người ta yêu đương sớm.”

“Không phải là em đã nói lúc còn nhỏ không hiểu chuyện sao? Em cũng không phải là không có kinh nghiệm sau chuyện đó.” Nhâm Lâm Chi bĩu môi lẩm bẩm.

Giang Lệ hít một hơi thật sâu, “Tốt, anh hỏi em một số chuyện, phải trả lời thành thật!”

Thấy hần hình như thực sự tức giận, cô đành thấp giọng trả lời, “Được.”

“Mối tình đầu là ai? Khi nào?”

“Là người hôm nay anh gặp đấy, đầu cấp hai, chưa được hai tháng đã chia tay rồi, em bị đá! Mẹ kiếp, nghĩ đến lại tức, em mà lại bị đá!”

“Nụ hôn đầu tiên?”

“Cũng là với cậu ta...” Nhâm Lâm Chi lén nhìn hần, “Chỉ hôn có một lần, một lần thôi.” Lại lén nhìn, “Chỉ hôn nhẹ môi, không sâu, thật đấy, thật đấy!”

“Trước anh và ngoài cậu ta ra thì còn bao nhiêu người nữa?”

“Cậu ấy là người thứ nhất, anh là người thứ hai.” Cô kéo kéo ống tay áo Giang Lệ, “Nụ hôn chính thức trên danh nghĩa là với anh, còn có ‘cái kia’ cũng là với anh đầu tiên, cái này anh phải biết chứ!”

“Ừm.” Giang Lệ có chút dụi trả lời.

Nhâm Lâm Chi có chút bực mình, nhảy lên lưng của hắn, nhanh tay vòng qua cổ, hai chân ôm lấy đùi hắn, “Anh cũng không thể vì chuyện này mà không quan tâm em được, anh phải chịu trách nhiệm với em đấy, nếu anh dám bỏ rơi em thì cả đời này anh không bằng con heo, con chó, là kẻ sở Khanh phụ bạc!” Lát sau lại nhỏ giọng, “Em sẽ đau lòng, em thực sự rất thích anh.”

Giang Lệ sợ cô ngã liền đưa hai tay đỡ, “Anh đâu có nhỏ mọn như vậy, chỉ là em chiếm tiện nghi như vậy có chút khó chịu.”

“Em chiếm tiện nghi bao giờ,” Nhâm Lâm Chi vẫn đu bám trên lưng hắn không chịu xuống, “Anh cũng nói cho em nghe đi, mối tình đầu của anh là ai? Nụ hôn đầu? Đêm đầu tiên?”

Giang Lệ dừng một chút rồi nói, “Anh là một người chung thủy, tất cả đều chỉ có một người.”

“Để em xuống, có ảnh không? Em muốn xem thử!”

Giang Lệ vẫn không buông cô ra, cõng cô đi tới phòng ngủ, “Đi, anh đưa em đi xem.”

Sau đó hắn mở tủ quần áo, Nhâm Lâm Chi cảm thấy kì quái, “Anh quý trọng tấm ảnh đến vậy sao? Còn cất giữ trong tủ quần áo.” Giọng nói có chút đau lòng.

“Ừ, thấy được chưa?” Giang Lệ nhìn vào cô trong gương nói.

“Đâu?” Nhâm Lâm Chi vẫn chưa kịp phản ứng, vài giây sau mới sững sờ nhìn Giang Lệ, “Là em?”

“Hài lòng chưa?”

“Thỏa mãn thỏa mãn, cực kì thỏa mãn!”

8. Chương 8: 520

38,

Ngày 20 tháng 5, 520, lại một ngày dành cho các cặp tình nhân.

Đương nhiên Nhâm Lâm Chi sẽ không bỏ qua ngày này, trước đó đã hẹn Giang Lệ cùng đi ăn cơm tối, vì mua quà cho hắn mà vất óc suy nghĩ, đi dạo phố rất lâu rốt cục cũng chọn được món quà hợp ý.

Nhưng với Giang Lệ mà nói 520 là một ngày bình thường như bao ngày khác, Nhâm Lâm Chi có hẹn đi ăn hắn cũng không để ý, vì chẳng khác gì những cuộc hẹn ăn cơm lúc bình thường.

Ở công ty, Giang Lệ thấy đồng nghiệp chuẩn bị đủ loại hoa tươi, quà cáp, liền cảm thấy kì lạ, hôm nay không phải ngày lễ tình nhân, cũng không phải ngày Quốc tế phụ nữ, lại càng không phải Giáng sinh tại sao cả công ty lại như đang từng bừng chuẩn bị ngày lễ vậy? Còn có người xin phép nghỉ, hỏi ra mới biết, hôm nay là ngày 20 tháng 5, 520, I love you.

Thì ra Nhâm Lâm Chi tích cực như vậy là vì ngày này, hắn hiểu rất rõ cô, sau giờ nghỉ trưa hắn cố ý đến một cửa hàng chọn cho cô một cái vòng cổ, không có quà Nhâm Lâm Chi nhất định sẽ rất khó chịu, chu môi tức giận trông rất trẻ con.

Tối đó đi ăn cơm, Nhâm Lâm Chi hào hứng kể chuyện ở trường, cực kì phấn khởi.

Trong mắt Giang Lệ, cô là vậy, có thể mang lại cảm giác thoải mái cho người khác, cảm xúc có thể lây sang cho người ta. Về mặt cực kì đáng yêu, ánh mắt cong cong đầy nét cười như ánh trăng hình lưỡi liềm, rất xinh đẹp.

Nhưng đây là Giang Lệ có ý tốt miêu tả cô như vậy, trên thực tế cô cười rất to, ồm, rất hào phóng, tiếng cười kinh người, miệng mở to, ngũ quan đều tập trung vào một chỗ, thực sự là không có mỹ cảm gì đáng nói.

Nhưng vì đang ở chỗ công cộng, nên Nhâm Lâm Chi vẫn rất khiêm tốn, giữ hình tượng tốt, dù sao nhà hàng cũng là nơi đông người. Vậy nên Giang Lệ thấy cô rất xinh đẹp, lúc mỉm cười thì lại càng đẹp hơn.

Nhâm Lâm Chi bị Giang Lệ nhìn đến nổi chột dạ, “Giang Lệ, anh không sao chứ? Thật không giống anh tý nào, ánh mắt của anh có bao giờ dịu dàng như vậy đâu?” Cô cảm thấy ánh mắt của hắn cực kì dịu dàng, khiến cho người ta cảm thấy không nói nên lời.

“Thấy gần đây em không tệ, đang nghĩ đến điểm tốt của em.”

“Đừng, nhẹ nhàng một chút mới phù hợp với khí chất của anh, anh không hợp với bộ dạng trềnh mắt nhìn đâu, nhưng mà, như vậy cũng rất đẹp trai.”

Sau khi ăn cơm xong, hai người đi tản bộ, Nhâm Lâm Chi mang món quà ngàn chọn vạn tuyển đưa cho Giang Lệ, đóng gói rất tinh tế, nhưng lại nhất định không muốn hắn mở ra.

“Hôm nay không phải sinh nhật anh, sao lại tặng quà?” Giang Lệ giả vờ không hiểu.

“Anh thực sự không có tý lãng mạn nào cả, hôm nay là ngày 20 tháng 5, 520, I love you.” Bộ dạng Nhâm Lâm Chi thất vọng cực độ, thực sự là một chút lãng mạn cũng không có.

“À, cảm ơn quà của em.”

“Đừng mở vội, về nhà rồi mở.” Món quà bí mật, “Em không có quà sao? Được rồi, em sớm biết anh không có quà cho em mà.”

Giang Lệ đưa cô quay về trường, trước khi xuống xe hắn cũng lôi quà ra cho cô, “Nếu như anh không có quà, hẳn là đêm nay có người không ngủ được rồi.”

Nhâm Lâm Chi cầm lấy quà, đánh lên vai hắn một cái, “Tại sao anh cứ bắt nạt em vậy chứ?”

Giang Lệ cười thành tiếng, “Thấy dạo này biểu hiện của em không tệ nên mới mua quà, đừng mở ra, về rồi xem sau.”

“Biết rồi biết rồi, em lên trước đây, bye bye.” Nhâm Lâm Chi cởi dây an toàn, chuẩn bị xuống xe thì Giang Lệ nắm lấy cánh tay cô, “Hôn một cái rồi đi.”

“Anh rõ ràng là có mưu đồ.” Tuy ngữ khí khó chịu nhưng Nhâm Lâm Chi vẫn tự giác hôn lên mặt hắn.

“Chưa đủ!” Sau đó Giang Lệ chủ động hôn, ừm, là hôn sâu, không biết đã bao lâu, cũng không biết hôn bao nhiêu lần.

Cuối cùng Nhâm Lâm Chi đỏ mặt chạy về kí túc xá, Giang Lệ tươi cười lái xe về nhà.

Sau khi về đến nhà thì nhận được tin nhắn của Nhâm Lâm Chi.

Con gái tặng cà vạt cho con trai hàm ý cô ấy sẽ ở bên cạnh chàng trai cả đời.

Giang Lệ nhìn cà vạt ở đầu giường, cười cười, tay bấm điện thoại trả lời.

Con trai tặng vòng cổ cho con gái hàm ý anh ta sẽ ở bên cạnh cô ấy cả đời.

Gửi rồi Giang Lệ mới cảm thấy lo lắng, nhất định Nhâm Lâm Chi sẽ rất hưng phấn, nói không chừng đêm nay không thể ngủ được.

Nhận được tin nhắn của hắn, Nhâm Lâm Chi bắt đầu lăn lộn trên giường a a a a a a! Thật hạnh phúc, thật ngọt ngào mà! Sau đó gọi ngay cho hắn, cố gắng trấn định, “Anh vừa mới gửi tin nhắn gì thế? Điện thoại em có chút vấn đề, xem không được, anh nói lại cho em nghe với.”

“À, anh vừa mới gửi tin báo hơi mệt nên muốn đi ngủ sớm một chút.” Giang Lệ nghiêm trang trả lời.

Nhâm Lâm Chi nóng nảy, “Rõ ràng không phải thế, được rồi được rồi, xem như em chưa nói, dù sao cũng có tin nhắn làm chứng! Anh nói dối!”

Nhâm Lâm Chi chỉ nghe được tiếng cười của Giang Lệ, hắn chưa trả lời cô lại tiếp tục nói, “Anh hiểu ý của em, em hiểu ý anh là được rồi.”

“Ừm, anh hiểu, em cũng hiểu là tốt rồi.”

39,

Một ngày nọ, Nhâm Lâm Chi phát hiện điện thoại Giang Lệ không có số điện thoại của mình, nhìn lại lịch sử cuộc gọi chỉ thấy một dãy số, đến cả một cái tên cũng không có!

Nhâm Lâm Chi mở điện thoại ra, phát hiện tất cả các số đều không có tên họ, không có số nào ngoại lệ, cô cảm thấy kì lạ, đến cả tên xưng hô thân mật của cha mẹ cũng không có, không ầm ứng chút nào cả.

Nhưng Nhâm Lâm Chi muốn đặc biệt một chút, chí ít cũng phải có một cái tên chứ, nhìn thật thương tâm.

Lúc tức giận Giang Lệ hay gọi thẳng tên họ “Nhâm Lâm Chi”, lúc tâm tình tốt sẽ gọi tên mẹ “Lâm Lâm”, còn có lúc thân mật gọi cô “Bảo bối” hoặc “Ngoan, nghe lời”, ừm, cái này là ở thời điểm đặc biệt mới gọi vậy.

Trái lại, Nhâm Lâm Chi cũng đổi tên của hân trong điện thoại mình càng ngày càng ngọt ngào, từ “Anh chàng bóng rổ”, “NO.9” thành “Bạn trai”, “Chồng”, thậm chí biểu hiện của cả hai càng sâu đậm hơn, Giang Lệ đúng là chẳng thú vị chút nào.

Nhâm Lâm Chi cầm điện thoại của Giang Lệ hỏi tội, “Tại sao tên em trong đây chỉ là một dãy số? Đến một cái tên cũng không có, anh có đặt bạn gái trong điện thoại hay không hả?”

Giang Lệ cầm điện thoại của mình, “Tên của em không có trong điện thoại là vì...”, Hai mắt Nhâm Lâm Chi bốc hỏa, không nhanh không chậm nói, “Vì anh đều nhớ trong lòng, nhưng anh mau để tên đi.”

Giang Lệ ấn một dãy số, sau đó điện thoại của Nhâm Lâm Chi vang lên, Giang Lệ nhướn mày, “Thế nào, còn muốn anh lưu số điện thoại vào sao, được thôi, rất đơn giản.” Sau đó Giang Lệ di chuyển ngón tay.

Nhâm Lâm Chi vội chụp lấy điện thoại hân, “Không cần lưu không cần lưu.”

“Vậy em thì sao? Có thuộc số điện thoại của anh không? Đọc thử xem?”

“1365, 9, 4,” Nhâm Lâm Chi thoáng nhìn Giang Lệ, đành nói thật, “Em không nhớ, số điện thoại của anh giống nhau. Thật khó nhớ, em chỉ nhớ số của mình và số ba mẹ thôi.”

Giang Lệ mỉm cười, cười đến độ cô cảm thấy có chút đáng sợ, sau đó hân nói, “Nhớ không nổi, vậy ngồi chép phạt một trăm lần số điện thoại của anh, nếu vẫn không nhớ được, tiếp tục chép, cảm thấy đã nhớ kỹ rồi thì đọc anh nghe, phải thuộc lòng mới thôi.”

Sau đó Nhâm Lâm Chi bị nhốt vào thư phòng, viết đến lần thứ chín mươi chín mới nhớ kỹ, chạy đến trước mặt Giang Lệ đọc số điện thoại khó nhớ kia, thấy hân gật đầu mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhâm Lâm Chi cảm thấy bản thân giống như tự chuốc khổ, vốn cô không phải đối thủ của Giang Lệ, hại chết nhiều tế bào não như vậy, ừm, tối nay phải ăn nhiều cơm một chút, từ đó về sau Nhâm Lâm Chi không bao giờ dám quên dãy số đó.

40,

Nhâm Lâm Chi về nhà ăn cơm tối, sau khi ăn xong, Nhâm mẹ lôi cô về phòng, lén đưa cô một hộp đồ, Nhâm Lâm Chi sợ ngây người vì thứ trên tay mẹ chính là TT (1).

(1) TT là bao cao su đấy

Tuy Nhâm Lâm Chi từ nhỏ đã thân thiết với mẹ, tựa hồ lúc nói chuyện không nói, nhưng cái này, thực sự là quá trực tiếp.

“Mẹ, đây là ý gì chứ?” Nhâm Lâm Chi cẩn thận mở miệng.

“À, mẹ cũng là người từng trải, cũng có thể hiểu được, tóm lại là muốn con tự bảo vệ mình, Giang Lệ tuổi trẻ khí thế hùng hực, ừm, cần phải có biện pháp, bây giờ gây tai nạn chết người thì có chút sớm. Mẹ không nói nhiều, con có thể hiểu được mà, chính là ý đó.” Nhâm mẹ nói thẳng không vòng vo, nhưng gây tai nạn chết người là ý gì?

Sau đó Nhâm mẹ đưa hộp đồ cho Nhâm Lâm Chi rồi ra khỏi phòng, để cô ở lại trong phòng với một mớ hỗn độn.

Lát sau Giang Lệ nhận được tin nhắn của cô, “Mẹ cho em một hộp TT...”

Giang Lệ trả lời rất nhanh, “Hắn là muốn cho anh rồi.”

Thực ra mấy ngày trước Giang Lệ cũng được mẹ cho một ‘thứ’ giống vậy, “Nhâm Lâm Chi vẫn chưa tốt nghiệp, phải kiềm chế.”

Giang Lệ trả lời, “Con biết rồi, sẽ chú ý mà, còn nữa, con sẽ tự mua.”

Về sau Nhâm Lâm Chi biết rõ vụ này liền dờ khóc dờ cười, “Sao em lại có cảm giác như cả thế giới đều biết chuyện này? Ôi, Sự trong sáng của em!”

Hiện tại Nhâm Lâm Chi đã biết rõ chuyện này, muốn cự tuyệt nhưng bên trong lại ra vẻ mời chào, cô nhắc nhở hắn, “TT, TT!” Thì đã nhìn thấy Giang Lệ cầm một hộp mới đi ra, “Anh mua từ bao giờ vậy?” “Mẹ mua cho anh!”

Nhâm Lâm Chi cảm thấy không còn dám nhìn mặt mẹ Giang Lệ nữa rồi, vì sao mà mẹ của bọn họ lại trực tiếp như vậy?

“Chuyên tâm vào!” Giang Lệ nâng mặt Nhâm Lâm Chi, “Sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, cứ thoải mái mà hưởng thụ.”

Một thời gian ngắn sau đó Nhâm Lâm Chi không dám đến nhà Giang Lệ ăn cơm, cũng không dám đưa hắn về nhà mình ăn cơm vì quá xấu hổ.

“Dùng thì cũng đã dùng hết rồi còn xoắn xuýt cái gì nữa.” Giang Lệ an ủi Nhâm Lâm Chi.

Nhưng Nhâm Lâm Chi lại càng muốn khóc, sử dụng hết lại càng xấu hổ hơn.

“Sự trong sạch của em nằm trong tay anh rồi, Giang Lệ, anh nhất định phải chịu trách nhiệm với em!”

“Được rồi.”

“Tốt.”

9. Chương 9: Cô Giáo Nhâm

41,

Nhâm Lâm Chi bắt đầu sự nghiệp công tác, vì cô học ngành Hán ngữ, vậy nên việc tìm công việc khá khó khăn khiến Nhâm Lâm Chi rất buồn rầu, đành đi hỏi Giang Lệ.

Ngược lại Giang Lệ không ngờ còn sớm như vậy mà cô đã lo lắng chuyện tìm kiếm việc làm, không sao, chuẩn bị sớm vẫn tốt hơn. Hắn đã sớm cân nhắc đến việc để Nhâm Lâm Chi thi lấy chứng chỉ sư phạm, đến lúc đó ở trường làm giáo viên, không khí ở trường học cũng phù hợp với kiểu người như cô.

Giang Lệ nói ra suy nghĩ của mình, Nhâm ba Nhâm mẹ lập tức đồng ý, con gái làm giáo viên cũng tốt, cuối tuần có thể về nhà, còn nghỉ đông và nghỉ hè, thật tốt.

Sau đó, Giang Lệ mua cho Nhâm Lâm Chi một đồng sách, vì thi đậu lấy bằng giáo viên, coi như cô rất liều mạng. Giang Lệ trực tiếp giám sát nên Nhâm Lâm Chi cũng rất ngoan ngoãn tự giác, cuối cùng thành công lấy được bằng sư phạm, ừm, là chứng nhận giáo viên tiểu học môn Ngữ văn.

Dù sao Nhâm Lâm Chi cũng đã học ngành giáo dục tiểu học Ngữ văn năm thứ hai rồi, sau khi kết thúc học kì năm thứ tư có thể vào trường tiểu học thực tập, hoặc có thể chính thức tốt nghiệp.

May mắn là Giang Lệ biết một trường học có thể nhận Nhâm Lâm Chi vào làm, không phải trường sư phạm chuyên nghiệp. Ở bên ngoài cô khá nhiệt tình, đám học sinh tiểu học đều yêu thích, có lẽ là do tài nghệ của cô, đàn dương cầm, violon đều biết.

Ngày đầu tiên đi dạy, đêm trước đó cô khẩn trương đến nỗi không ngủ được, Giang Lệ đưa cô vào trường, dặn dò lễ phép, cử chỉ phải nhẹ nhàng một chút, ngày đầu tiên không cần khẩn trương, rảnh thì gọi cho hẳn, tan làm sẽ đến đón cô.

Nhâm Lâm Chi cảm thấy chỉ muốn chạy trốn, ở trước cổng chần chờ một lúc lâu, Giang Lệ vẫn chưa đi, nhìn thấy bộ dạng do dự của cô đành phải xuống xe tới an ủi, học trò đi ra đi vào đã rất nhiều rồi.

Nhâm Lâm Chi nắm góc áo của Giang Lệ, “Giang Lệ, em sợ!”

Dưới cửa ra vào, hai người cứ thân mật như vậy, ừm, có chút không hay, vài học sinh nói, “Lớn rồi còn sợ đến trường sao?”

Hiệu trưởng đang đứng trước cửa chào đón học sinh, nhìn thấy Giang Lệ và Nhâm Lâm Chi liền đi tới, có chút khó chịu, “Hai vị đây là đưa con đến trường sao?” Lời nói của hiệu trưởng rất uyển chuyển, thực tế ý tứ chính là, không thấy ở đây có nhiều học sinh sao, muốn ân ái thì về nhà mà làm.

Giang Lệ quay đầu nhìn lại, là người quen, “Chào chú Lý.” Giang Lệ không nghĩ lại gặp được chú Lý nhà bên, hình như ông là hiệu trưởng của trường này, mặc dù từ lâu chú Lý đã là hiệu trưởng trường tiểu học, dạy bảo học trò, nhưng không nghĩ tới lại là ở trường tiểu học mà Nhâm Lâm Chi thực tập.

Hiệu trưởng nhận ra Giang Lệ, lập tức tươi cười, “Là Giang Lệ à, sao lại đến trường tiểu học thế này?”

Giang Lệ kéo Nhâm Lâm Chi tới, “Đây là chú Lý,” cô nhút nhát ngại ngùng chào hỏi, “Chú Lý, buổi sáng tốt lành!”

“Chú Lý, đây là bạn gái của cháu, tên Nhâm Lâm Chi, hôm nay đến trường thực tập, học ngành giáo dục Ngữ văn năm thứ hai rồi ạ, hy vọng chú Lý có thể chiếu cố nhiều hơn.”

Hiệu trưởng Lý cười ha ha, “Thì ra là bạn gái, hôm nay là khai giảng, dạy học hình như là hơi nhanh.”

Nhâm Lâm Chi cảm thấy có chút mất mặt, trước mặt hiệu trưởng đã như vậy, sau này ở trong trường sẽ còn thế nào nữa đây!

Đợi Giang Lệ và hiệu trưởng nói chuyện xong, Nhâm Lâm Chi nhìn Giang Lệ nói, “Ngày đầu tiên đi làm em đã mất thể diện trước mặt hiệu trưởng, anh đi nhanh đi, em phải nhanh chóng đi đưa tin, muộn sẽ không hay, em mạnh mẽ mà, yên tâm.”

Giang Lệ nhanh chóng nắm chặt tay cô, cổ vũ, “Được rồi, cố lên, tan tầm anh đến đón em.”

Nhâm Lâm Chi cảm giác bản thân giống dưng sĩ, không quay đầu đi một mạch vào trường.

Đưa tin, sau đó đến lớp học của mình, dạy học, ngày đầu tiên chỉ có hai tiết, ban đầu Nhâm Lâm Chi khá căng thẳng, về sau mới chậm rãi thả lỏng.

Không khí trong văn phòng cũng rất tốt, các thầy cô thậm chí có phần rất thân thiết, học sinh trong lớp cũng rất nghe lời làm lớp thêm sôi nổi, sau khi tan học có vài học sinh chạy đến hỏi cô, “Cô giáo, lúc sáng em thấy cô ở cổng, người đó có phải là bạn trai của cô không ạ? Hai người ôm nhau chặt thật đấy.”

Nhâm Lâm Chi, cảm thấy mới ngày đầu tiên đã để cho hiệu trưởng và học sinh có ấn tượng xấu rồi.

Buổi chiều Giang Lệ đến đón Nhâm Lâm Chi dưới lớp, cô khổ tâm hét lên, “Hình tượng của em!”

Giang Lệ chỉ cười, “Từ từ sẽ thích ứng thôi.”

42,

Từ khi sau khi Nhâm Lâm Chi đi thực tập ở trường tiểu học, thì thường hay kể cho Giang Lệ nghe về các sự việc ở trường, rồi những chuyện buồn cười của học sinh, hoặc nói về những buổi đi liên hoan của các giáo viên, vân vân... Trong đó, đáng để cho Giang Lệ cảnh giác nhất là giáo viên Lâm, Nhâm Lâm Chi không nói là nam hay nữ, nhưng bằng trực giác Giang Lệ khẳng định giáo viên Lâm đó là nam.

Cái gì mà giáo viên Lâm giúp em chuyển tài liệu giảng dạy, giáo viên Lâm có khiếu hài hước, giáo viên Lâm nói cạnh trường có một nhà hàng rất ngon, Nhâm Lâm Chi thường xuyên nhắc đến người này, giáo viên Lâm và Nhâm Lâm Chi giống nhau vì đều là người mới đến, là giáo viên dạy thể dục, cũng dễ nhìn, rất tốt bụng, nhiều thầy cô khác, thậm chí cả học sinh đều rất thích anh ta.

Truyện

Cửa Tui chấm Net “Kể cả em?”

Nhâm Lâm Chi cảm giác nghe được mùi vị không bình thường, “Ồ, Giang Lệ anh ghen sao, người em thích nhất vẫn là anh, yên tâm.”

Sau đó Giang Lệ xuất hiện ở cổng trường, đón Nhâm Lâm Chi tan làm. Hắn đưa cho cô một chiếc nhẫn mới mua, là một chiếc nhẫn đơn giản trang nhã, muốn cô phải đeo ở ngón giữa của tay phải, chứng minh rằng Nhâm Lâm Chi đã là hoa có chủ.

Nhâm Lâm Chi rất vui vẻ, Giang Lệ thực sự xem trọng cô, nhưng mặt khác lại tự hỏi vì sao hắn không đeo nhẫn? Cả ngày anh ở bên ngoài trên hoa ghẹo nguyệt cũng không tốt, sau đó cũng mua cho hắn một chiếc nhẫn, tuyên bố chủ quyền.

Mỗi ngày Giang Lệ đều kiên trì đưa đón Nhâm Lâm Chi tan làm, trừ khi phải đi công tác thì mới để cô tự lái xe đi, sau đó toàn bộ giáo viên trong trường, thậm chí học sinh cũng biết cô giáo Nhâm có một người bạn trai soái ca, làm cô có chút ngượng ngùng.

Hàng ngày Giang Lệ đều lên giọng tuyên bố chủ quyền, cô không nghĩ hắn lại đưa mình đến tận lớp, cuối cùng cũng đạt được hiệu quả, hỏi nguyên nhân thì hắn trả lời, “Anh sợ người khác nghĩ em bị bỏ rơi.”

Kỳ thực Giang Lệ nói không sai, lần trước Giang Lệ đi công tác không đưa đón cô lên lớp, cô đành phải tự mình lái xe đi làm, thế là có rất nhiều người hỏi bạn trai đâu, lúc đó Nhâm Lâm Chi chỉ ước mang luôn trên người cái bảng ghi “Bạn trai đi công tác”. Đều tại Giang Lệ cả, giọng điệu cao như vậy, phiền chết đi được.

Thực ra Giang Lệ không đành lòng để Nhâm Lâm Chi chen chúc trên xe buýt, vậy nên chi bằng tự mình đưa đón, dù sao cũng tiện đường đến công ty, tuy cô cũng có xe nhưng tự mình đưa đón vẫn tốt hơn.

43,

Ngày Nhâm Lâm Chi tốt nghiệp cũng là ngày Giang Lệ và cô làm giấy chứng nhận kết hôn, ngày 30 tháng 6, Nhâm Lâm Chi với tư cách là sinh viên năm cuối tay trái cầm giấy tốt nghiệp, tay phải cầm giấy chứng nhận kết hôn. Đương nhiên làm giấy chứng nhận kết hôn đều đã được sự đồng ý của hai bên cha mẹ, cùng ngày hai nhà đều ăn một bữa cơm chúc mừng, nhưng tiệc rượu xác định được tổ chức vào tháng 8, vừa đúng lúc nghỉ hè, Nhâm Lâm Chi cũng có thời gian dài để chuẩn bị.

Ngày 1 tháng 9 khai giảng, Giang Lệ bắt Nhâm Lâm Chi phải đeo nhẫn ở ngón áp út, lại còn chuẩn bị rất nhiều kẹo mừng, để cô phân phát cho các giáo viên, đặc biệt là các thầy giáo chưa lập gia đình, phần kẹo của lớp Nhâm Lâm Chi cũng được chuẩn bị.

Cuối cùng tất cả mọi người đều biết cô Nhâm và bạn trai đã kết hôn rồi, bánh kẹo đều là đồ cao cấp, quả thực là khiến người ngoài phải ghen tị. Hơn nữa bạn trai của cô Nhâm, không, chồng chứ, mỗi ngày đều kiên trì đưa đón cô đi làm, mỗi ngày vẫn ân ái ái ái, mỗi ngày vẫn hạnh phúc ấm áp.

Không lâu sau đó, Nhâm Lâm Chi mang thai, đúng vậy, là mang thai.

Vì cô liên tục nôn mửa, cảm thấy không đúng liền xin nghỉ làm nửa ngày, một mình đi khám, cũng không báo cho Giang Lệ biết.

Sau khi có được giấy kiểm tra, bác sĩ nói: “Thai được năm tuần rồi, trước ba tháng vẫn chưa ổn định, phải chú ý nghỉ ngơi, cân bằng việc ăn uống, ngủ đủ giấc, duy trì tâm trạng tốt,...”

Sau đó cô không còn nghe được bác sĩ nói gì nữa, chỉ biết là “Thai được năm tuần rồi!”, “Em bé, năm tuần rồi!” “Em bé!” “Năm tuần rồi!” Nhâm Lâm Chi cầm giấy kiểm tra, ngồi trên ghế ở bệnh viện gần người, vô thức gọi cho Giang Lệ, “Bác sĩ nói thai năm tuần rồi, Giang Lệ.” Sau đó đập máy.

Giang Lệ nhận được cuộc điện thoại của Nhâm Lâm Chi, không hiểu, “Thai năm tuần rồi?”

Cảm thấy không đúng liền gọi điện lại cho cô, Nhâm Lâm Chi bị tiếng chuông làm cho giật mình mới hồi phục tinh thần, sờ sờ bụng mình rồi nghe điện thoại của Giang Lệ, “Giang Lệ, anh hù chết em rồi.” Ngữ khí cực kì dịu dàng.

“Em đang ở đâu? Câu nói vừa nãy là có ý gì?” Giang Lệ rất sốt ruột, đã ở dưới bãi đỗ xe chuẩn bị tìm cô rồi.

“Bệnh viện.”

“Bệnh viện nào?”

“Em nhớ đã, à, bệnh viện nhân dân cạnh trường học.”

“Ở đâu trong bệnh viện? Anh lập tức đến ngay.”

Nhâm Lâm Chi đã nghe được tiếng khởi động xe, “Em đang ở vườn hoa, anh tới đi, em chờ.”

“Không được đi đâu hết, anh tới ngay.”

Giang Lệ đi vào bệnh viện, nhìn thấy cô một mình ngồi trên ghế dài gần người, trên tay cầm giấy kiểm tra, vẻ mặt ngây ngốc, hần nhẹ nhàng đi tới, bình tĩnh đứng trước mặt cô.

Nhâm Lâm Chi thấy có bóng người, ngẩng đầu nhìn, “Giang Lệ anh đến nhanh thật đấy.”

Giang Lệ đến cạnh chỗ cô, ngồi xuống, “Nói đi, thai năm tuần là ý gì?”

Nhâm Lâm Chi tựa vào ngực hần, nhẹ nhàng nói, “Giang Lệ, bác sĩ nói thai được năm tuần rồi, em xem giấy kiểm tra nhưng không hiểu, không biết phải làm sao, Giang Lệ, làm sao bây giờ? Thai đã năm tuần rồi, hôm qua em còn ăn hết kem, hôm trước còn ăn món cay Tứ Xuyên, em cũng không để ý, làm sao bây giờ?”

Giang Lệ ôm lấy cô, chậm rãi nói, “Bảo bối, trong bụng em bây giờ có tiểu bảo bối rồi, em làm mẹ rồi, anh cũng đã là cha, cha đưa mẹ đi kiểm tra toàn diện, phải đi hỏi bác sĩ nên chú ý việc gì, tiểu bảo bối của chúng ta nhất định sẽ rất khỏe mạnh, em yên tâm.”

Mắt Nhâm Lâm Chi ngấn nước, “Giang Lệ, em sợ không chăm sóc tốt cho con, làm sao bây giờ, em dễ xúc động, làm cái gì cũng qua loa, Giang Lệ, em sợ.”

“Có anh ở đây, không cần sợ, anh sẽ chăm sóc tốt cho hai mẹ con, yên tâm.”

Giang Lệ kiên nhẫn trấn an cô, chuyện này đối với cô có chút đột ngột, cô còn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt, là chứng bệnh tiền sản.

Giang Lệ đưa Nhâm Lâm Chi đi kiểm tra toàn diện lại một lần nữa, bác sĩ nói thai nhi rất khỏe mạnh, phải chú ý sắp xếp công việc một chút, phải đưa cô đi kiểm tra thai định kỳ.

Lúc này cô mới an tâm, hần cũng thở dài, “Bác sĩ nói phải giữ tâm trạng thoải mái, bé cưng mới xinh đẹp được.”

Nhâm Lâm Chi cười cười, “Gọi điện báo cho cha mẹ biết đã, chắc hẳn họ sẽ rất vui.”

Sau đó cô thông báo cho ba mẹ hai bên biết, tất cả đều rất vui vì được lên làm ông bà.

Giang Lệ đưa cô về nhà, thuận đường ghé siêu thị mua thức ăn, hần nói muốn làm bữa tiệc nghênh đón tiểu bảo bối, chào đón nó vào nhà của chúng ta!

Nhâm Lâm Chi bị hần chọc cười, “Anh thật tốt!”

Tối đó cha mẹ Giang và cha mẹ Nhâm đều đã đến, vừa khen ngợi vừa cho cô vài lời khuyên, họ bảo cô muốn ăn gì thì cứ nói, nếu rảnh có thể tới nấu ngay.

Giang Lệ và Nhâm Lâm Chi cảm thấy rất ngạc nhiên trước thái độ của cha mẹ, hần nói: “Con sẽ chăm sóc tốt cô ấy, bây giờ bụng vẫn chưa to, tạm thời vẫn thoải mái, đợi bụng lớn một chút rồi nói sau.”

Thật vất vả cho tâm tình kích động của cha mẹ hai bên, nhìn đồng hồ ăn dinh dưỡng, hần và cô nhìn nhau, Nhâm Lâm Chi nói, “Nhiều thế này cũng phải ăn mất vài năm.”

“Ăn quá nhiều đồ ăn dinh dưỡng cũng không tốt, chúng ta chú ý cân đối dinh dưỡng là được rồi.”

10. Chương 10: Yêu Thì Cứ Nói Ra

43,

Khóa học kì hai rốt cục cũng xong, chào đón hai tháng hè, bụng Nhâm Lâm Chi đã rất lớn rồi, ngày sinh dự tính là vào đầu tháng Tám, vừa đúng lúc có kì nghỉ hè để thoải mái tĩnh dưỡng, sau đó còn phải nghỉ sinh.

Giang gia và Nhâm gia rất quan tâm đến Nhâm Lâm Chi, nói con khỏe nhờ mẹ, dù sao đây cũng là thế hệ con cháu đầu tiên của ông Giang và ông Nhâm, nam hay nữ không quan trọng, bình an là tốt rồi. Nhâm Lâm Chi càng ngày càng giống động vật quốc gia cần được bảo vệ, đi ra ngoài cũng cần phải có người đi cùng, muốn đi đâu cũng phải thông báo, có chút không thoải mái hoặc không khỏe đều phải lập tức đi bệnh viện kiểm tra.

Nhâm Lâm Chi ngược lại cảm thấy mọi người trong nhà đều quá lo lắng, tuy là ngày trước cô hơi sợ ý chủ quan, nhưng từ khi mang thai đều đã đặc biệt cẩn thận, ngay cả Giang Lệ cũng khen cô cơ mà. Chỉ là ngày nào cũng mất tự do như vậy khiến cô khó chịu, tối muốn đi dạo cũng khó.

Vì là mùa hè nên muốn ăn thứ gì đó giải nóng, “Giang Lệ, em muốn ăn kem.” Nhâm Lâm Chi cảm giác mình có thể ăn cả một thùng lớn, “Không phải là em muốn ăn, là đứa nhỏ trong bụng muốn.” Nhâm Lâm Chi nhìn Giang Lệ bằng ánh mắt tràn ngập mong chờ, “Á! Nó đá em!” Cô bị đứa trẻ trong bụng đạp nhẹ một cái.

Giang Lệ cười cười nói, “Em xem, con cũng đã nhắc nhở rồi, kem lạnh lắm, bây giờ cố chịu đựng một chút, anh đi lấy dưa hấu cho em.”

“Em muốn ăn dưa hấu lạnh.” Nhâm Lâm Chi thực sự muốn ăn đồ lạnh, “Á! Lại đạp em, con anh lại đạp em, nó đang kháng nghị, cũng muốn ăn kem và dưa hấu lạnh đấy.”

Giang Lệ sờ lên bụng cô, “Vậy càng không thể ăn, chúng ta không thể làm hư con, nghe lời đi. Ba mang dưa cho mẹ ăn.”

Cuối cùng Nhâm Lâm Chi vẫn không được động đến kem và dưa hấu lạnh, nhưng lại ăn dưa Giang Lệ đút, ừm, đều lấy hạt ra cả rồi.

44,

Trong sự mong chờ của mọi người, cuối cùng Nhâm Lâm Chi cũng sinh con, là một bé trai.

Cô nhìn đứa bé trong lòng mình, nói với Giang Lệ, “Vì sao mà nó lại nhỏ vậy? Nếp nhăn cũng nhiều, mọi người nói cái mũi giống anh, đôi mắt giống em. Nhưng tại sao em lại không nhìn ra?”

“Có thể vì em không biết so sánh, mắt không tốt, anh cảm thấy rất giống em.”

“Giống em á? Dù sao cũng là khối thịt trong bụng em rơi ra, ban nãy bà nói thằng bé và Nhâm Hàng Chi khi còn bé quả thực giống nhau như đúc, giống ở đâu, Nhâm Hàng Chi thứ gì cũng tốt, so với nó con chúng ta tốt hơn gấp bao nhiêu lần.”

“Ừm, em nhận xét rất đúng.” Giang Lệ dịu dàng nói.

“Giang Lệ, anh đừng gạt em, khi sáng em vừa soi gương, không ngờ em cũng đã trở thành mẹ rồi, Giang Lệ, anh không được phép bỏ rơi em!” Haiz, người ta đều nói phụ nữ mang thai thường rất dễ xúc động, sinh con rồi vẫn như vậy.

Giang Lệ kéo ghế ngồi xuống, xoa đầu Nhâm Lâm Chi, “Anh cảm thấy bây giờ em nhìn rất đẹp, thật đấy, em nhìn xem, hiện tại con của chúng ta khỏe mạnh, đều là nhờ công sức của em, xứng đáng làm người mẹ xinh đẹp nhất, cảm ơn em đã vì chúng ta mà cố gắng.”

“Mẹ kiếp, Giang Lệ, anh nói gì cũng hay!” Nhâm Lâm Chi muốn khóc, trong mắt ngấn nước, nhìn hấn cũng đã cảm thấy tâm trạng vô cùng vui vẻ, hạnh phúc.

Giang Lệ ngồi trên giường, ôm lấy cô, đưa trẻ trong lòng cô ngủ say, “Đợi qua thời gian ở cũ, anh sẽ mua kem cho em.”

“Giang Lệ, em thực sự rất yêu anh.” Nhâm Lâm Chi kích động nhìn hấn, sau đó hôn lên môi hấn, “Em muốn hương chocolate.”

“Được.”

Hỏi Nhâm Lâm Chi vì sao lại có thể nghe lời hoàn thành xong khoảng thời gian ở cũ, trả lời: Kem, trong lúc kiên cường, chờ đợi lớn nhất của cô chính là sau khi ở cũ sẽ được ăn kem.

Cuối cùng, đương nhiên cô cũng ăn kem chocolate, Giang Lệ nói là làm, nhưng cô nhìn cây kem chocolate nhỏ đến không thể nhỏ hơn được nữa, “Anh đùa em chắc? Cái này sao gọi là kem? Em cần hai miếng là đã hết rồi!”

Giang Lệ không nhanh không chậm nói, “Ừm, sự kích động vẫn tương đối lớn, phải hỏi thăm bác sĩ có cần phải thay đổi danh sách thức ăn một chút hay không.”

Nhâm Lâm Chi nghĩ đến việc thay đổi thức ăn đã không vui rồi, “Giang Lệ, đưa kem cho em, em ăn cái này cũng được rồi.”

“Ừm, anh cũng là vì em.”

Mấy tháng sau đó, đứa trẻ rốt cục cũng đã cai sữa, Nhâm Lâm Chi lén lút đi một mình không ai biết, đến cửa hàng đồ ngọt ngày trước thường đến, chọn một cây kem cực lớn, thoải mái ăn, cực kì thỏa mãn.

45,

Nhâm Lâm Chi sinh con trai, Giang Lệ đặt tên Giang Học Nặc, nhũ danh là Nặc Nặc, nhờ cha mẹ gien tốt nên lớn lên đã trắng nõn nà, đặc biệt được yêu thích, nhưng thời gian dần trôi qua, tính cách thẳng bẻ ngày càng lộ rõ, bướng bỉnh, Nhâm Lâm Chi thường xuyên bị Nặc Nặc làm cho tức giận muốn chết.

Hết thời gian nghỉ sinh Nhâm Lâm Chi quay lại trường học, chương trình tiểu học cũng không nặng, cô cũng được chiếu cố, cho nên mọi người để cho cô quay lại đi học, Nhâm Lâm Chi cũng tự mình lái xe đi, đôi khi cũng thuận tiện cho việc đi đi về về.

Nhâm Lâm Chi nghĩ sinh con gái sẽ tốt hơn, biết nghe lời, nhã nhặn, xinh đẹp, con gái cũng sẽ không bỏ lên bỏ xuống, không làm cho nhà thất điên bát đảo lên như vậy. Nặc Nặc quả thực là chúa phá hoại, đồ chơi đến tay nó là hư mất, lúc nào cũng trèo lên trèo xuống khắp nơi trong nhà, thằng bé còn nhỏ, không thể để cho nó chơi một mình được nên cứ phải ở bên cạnh canh chừng, chỉ sợ nó gặp nguy hiểm hay bị thương, còn nhỏ như vậy cái gì cũng không hiểu.

Nặc Nặc sức khỏe khá tốt, chơi cả ngày mà không biết mệt, ngược lại Nhâm Lâm Chi mệt muốn chết, cuối cùng nhịn không được nữa, lén đưa đứa nhỏ cho Giang Lệ, rồi quay lại phòng ngủ.

Nhâm Lâm Chi đang mơ mơ màng màng thì cảm giác Giang Lệ đang ôm mình, mắt nhắm hờ, “Nặc Nặc ngủ rồi?”

“Rồi, có mệt không?”

“Tại sao lúc trước em không sinh con gái chứ, có con trai như vậy thật mệt mỏi.”

“Sau này sinh con gái là được, được rồi, ngủ tiếp đi.”

“Ừm.” Nhâm Lâm Chi dụi dụi Giang Lệ, tìm vị trí thoải mái, ngủ.

46,

Vài năm sau Nặc Nặc cũng đã đi nhà trẻ, Nhâm Lâm Chi cũng đã có thể ăn kem thỏa thích rồi, điều đầu tiên chính là Giang Lệ không biết rõ tình hình thực tế.

Vấn đề là rõ ràng chương trình học không gia tăng, Nặc Nặc cũng đã nói được khá nhiều rồi, việc cũng không có nhiều, tại sao cô lại cảm thấy mệt mỏi đến vậy? Nhâm Lâm Chi thoáng nghĩ, nguyên nhân chắc do tuổi tác, công tác, gia đình,... Thể lực không tốt như trước cũng phải, thường xuyên mệt rã rời, haiz!

Nhưng mà, Nhâm Lâm Chi nghi hoặc, tại sao tháng này lại trễ đến vậy? Là một người có kinh nghiệm, cô cảm thấy thật không đúng, không phải là mang thai chứ, vừa mới cảm thấy nhẹ nhõm xong, tại sao lại mang thai? Lại mang thai? Không thể nào!

Suy nghĩ một chút, tốt nhất vẫn nên đi xác nhận, mua vài que thử thai ở tiệm thuốc, mỗi loại hai cái.

Về đến nhà liền khẩn trương trốn trong WC, nếu là mang thai thật thì làm sao bây giờ? Vậy nếu không có thì sao? Nhâm Lâm Chi trong lòng mâu thuẫn, vừa mong chờ lại vừa sợ hãi.

Qua một lúc lâu, Nhâm Lâm Chi nhìn một loạt que thử thai, tất cả đều nằm ở hai vạch màu đỏ, cô có chút không biết làm sao rồi.

Gọi điện thoại cho Giang Lệ, “Chờng nào thì anh về?”

“Anh ở dưới lầu, chuẩn bị đến cơ quan rồi, sao thế?”

“Anh mau quay lại đi, em nhớ anh.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Giang Lệ cảm thấy cô có điểm kì lạ.

“Anh về sẽ biết.” Nhâm Lâm Chi nói xong liền cúp điện thoại.

Cuối cùng Giang Lệ cũng về đến nhà, tìm thấy cô trong phòng tắm, đang ngơ ngác nhìn cái... Đó, à, là que thử thai, có chút buồn cười, “Sao lại đợi anh ở đây?”

Nhâm Lâm Chi phát hiện Giang Lệ đã quay về, liền nhảy bổ vào ngực hắn, “Giang Lệ, em lại có.”

Giang Lệ kịp thời phản ứng, “A!”, dừng lại một chút, “Anh lập tức đưa em đi bệnh viện kiểm tra lại.”

Kết quả kiểm tra đương nhiên là mang thai, Nhâm Lâm Chi mặt ai oán, vừa mới nhẹ nhõm giờ lại mang thai, không thể ăn kem nữa rồi.

Giang Lệ ngược lại rất vui vẻ, vui đến nỗi trên mặt thể hiện ra hết, nhìn là biết tâm trạng cực kì tốt.

Vì là cuối tuần nên Nặc Nặc đã đi thăm ông bà rồi, Giang Lệ đưa Nhâm Lâm Chi đi đón Nặc Nặc, thuận tiện nói việc cô lại có thai lần nữa, ông bà Giang đều rất vui, nếu lần này sinh con gái thì tốt rồi.

Sau đó Giang Lệ cũng báo cho cha mẹ bên Nhâm gia biết, hai bên đều vui vẻ, chỉ trừ một mình Nhâm Lâm Chi, nhưng cô lại phải cười, ba mẹ mà thấy sẽ không vui.

Trên đường về nhà, Nặc Nặc hỏi Nhâm Lâm Chi, “Mẹ, mẹ sẽ sinh em gái sao?”

Cô uể oải xoa đầu nó, “Có thể là em gái cũng có thể là em trai, Nặc Nặc, con phải chăm sóc tốt em, có biết không?”

“Nếu là em gái, con sẽ yêu thương chăm sóc em ấy, nhưng mà nếu như là em trai... Con sẽ dạy nó đánh nhau, học cách bảo vệ mình.” Nặc Nặc kiên quyết nói.

Nhâm Lâm Chi nâng trán, nếu như lại sinh con trai thì thảm rồi, một tiểu ác ma còn chưa đủ, lại thêm một đứa quả thực không chịu được, chỉ cầu cho nỗ lực ngày hôm đó của Giang Lệ là một nhiệm sắc thể X đến đầu tiên.

Trong kì nghỉ sinh, bác sĩ nói Nhâm Lâm Chi mang song thai! Là sinh đôi! Nhâm Lâm Chi trong nhà vốn đã là sinh đôi, bản thân giờ lại sinh đôi, cô có chút hoảng hốt, một đứa đã chưa đủ, vậy mà lại những hai đứa, nói cách khác, cô là bà mẹ ba con rồi! Nhâm Lâm Chi khóc không ra nước mắt.

Nhâm Lâm Chi thấy Giang Lệ cười lại cảm thấy phiền, “Anh đừng cười nữa, anh còn cười nữa em sẽ khóc đấy.”

Sau đó tin Nhâm Lâm Chi mang song thai cũng được hai nhà Giang gia và Nhâm gia biết, họ cực kì vui vẻ. Chín tháng sau cô sinh, ừm, là hai bé gái, nỗ lực của Giang Lệ hoàn toàn chính xác, cho hai nhiệm sắc thể X.

Giang Lệ nói với Nhâm Lâm Chi, “Như mong muốn của em nhé, là con gái, lại còn là hai đứa, chúc mừng.”

Nhâm Lâm Chi nhìn thấy Giang Lệ cười xán lạn, đột nhiên nghĩ, mặc kệ thế nào, mình cũng đã qua độ tuổi tuyền hứng, bây giờ đã là vợ của Giang Lệ, là mẹ của ba đứa trẻ, cảm giác bản thân thật hiểu chuyện.

“Giang Lệ, em không bao giờ... Sinh nữa, còn nữa, I love you!”

“Anh biết.”

“Sau đó thì sao?”

“Còn gì nữa không?”

“Em thật muốn khóc.”

“Tại sao lại khóc, anh yêu em như vậy, còn muốn khóc cái gì?”

“Yêu thì nói ra là được, Giang Lệ, em rất yêu anh.”

“Anh biết rồi.”

“Giang Lệ, anh thực sự không biết lãng mạn.”

“Anh biết.”

“Giang Lệ, da mặt anh thật dày.”

“Giang Lệ, anh không có chút đáng yêu nào cả.”

“Giang Lệ, anh thực sự chẳng thú vị.”

...

“Em nói những điều này, anh cũng biết, vậy em có biết hay không vẫn còn một điều em chưa nói.”

“Là gì?” Nhâm Lâm Chi thực sự không nghĩ ra Giang Lệ còn khuyết điểm nào nữa.

“Đó là, anh cũng rất yêu em, đã hài lòng chưa?”

“Ừm.” Cái này ai chẳng biết.

11. Chương 11: Ai Theo Đuổi Ai

47,

Về sau Nhâm Lâm Chi và Giang Lệ tình cảm sâu đậm, cô bị đám bạn cùng phòng ép buộc khai đã quen được Giang Lệ như thế nào. Thời gian, địa điểm, nhân vật, sự việc, tất cả đều phải nói rõ ràng, tỉ mỉ.

Nhâm Lâm Chi chậm rãi nhớ lại, thật thà khai ra. Ngay từ đầu cô chạy tới Đại học F là vì ghét thức ăn ở trường trung học F, lại đúng lúc Mạc Ninh xin phép nghỉ học, nên một mình chạy đến căn tin của Đại học F mà ăn cơm, quả nhiên so với ở trường đồ ăn ở đây ngon hơn nhiều, sau đó không ngờ lại ăn quá no đành phải dạo một vòng quanh Đại học F, đi được một lúc cảm thấy mệt liền dừng lại xem người ta chơi bóng.

“Đừng hỏi vì sao ăn cơm xong lại không quay về trường, mình cực kì ghét tiết tự học.” Nhâm Lâm Chi không thích tự học, ghét nhất bị thầy giáo nhìn chăm chăm phải ra vẻ chăm chỉ đọc sách, trên thực tế cô không hề muốn đọc.

Bạn cùng phòng nhao nhao lên, “Tại sao bên cạnh trường cấp ba của mình không có trường đại học nào cả? Tại sao trường chúng ta không có trai đẹp chứ? Tại sao chúng ta lại không tốt số như vậy?” “Sớm biết vậy mình đã không đặt việc học lên làm đầu lúc còn học cấp ba, chấp nhận chiều chiều chạy đi xem người ta chơi bóng rổ.”

Nhâm Lâm Chi cười ha ha, lúc ấy đến tiệm cơm của Đại học F mới biết như thế nào là tiệm cơm, thức ăn Nam – Bắc đều có, đủ loại thức ăn, mùi vị, cái gì cần có đều có, mỗi ngày ăn một món như vậy có thể khiến cho cô ăn được nhiều hơn, một thời gian dài sau đó cô đều ăn cơm tối ở Đại học F, rồi có thói quen đi đến sân bóng rổ, xem anh chàng kia chơi bóng. Sau này việc đi ăn cơm ở Đại học F chỉ là trên danh nghĩa, chủ yếu là cô đến xem Giang Lệ.

Tiếp theo, bắt đầu có cảm giác với Giang Lệ, từ từ quen thuộc, càng về sau càng yêu mến.

“Cậu đừng có cười quỷ dị như vậy nữa.” Bạn cùng phòng cảm thấy như vạn tiền xuyên tâm, độc thân là một con thú nhỏ, cần phải bảo vệ nó! Làm người là phải biết yêu thương động vật!

Nhâm Lâm Chi nhớ lại từng chút từng chút một, bắt giác nhếch môi cười, có chút, ừm, quỷ dị.

“Nhâm Lâm Chi, cậu cũng thật cố chấp đấy, theo đuổi con trai cơ đấy, còn ‘cửa đổ’ được cả nam thần Giang Lệ, quả thực là sùng bái cậu!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Nhâm Lâm Chi cậu thật cứng đầu, vậy mà lại khiến Giang Lệ trở tài trong trong đội, quả là lợi hại!”

“Nhâm Lâm Chi, cậu chỉ giáo cho mình vài chiêu làm sao để theo đuổi nam thần đi, gần đây mình đang để ý học đệ bên cạnh!”

Nhâm Lâm Chi phản bác, “Cái gì mà theo đuổi? Rõ ràng là Giang Lệ theo đuổi mình cơ mà? Cũng là do Giang Lệ nói muốn ở cùng mình nên mình mới đồng ý mà.”

“Rõ ràng là cậu theo đuổi, cậu theo người ta đến tận trong nhà còn nói không phải.”

“Mình không cần thận nên qua trạm, cũng không cố ý đi theo anh ấy, cái này không tính là theo đuổi, khi đó mình còn không biết có thích anh ấy hay không mà! Sau này Giang Lệ từ từ tiếp cận mình rồi đưa mình về ở cùng, rõ ràng là anh ấy theo đuổi mình!”

“Haizz, không cần biết ai theo đuổi ai, Nhâm Lâm Chi cậu bắt được Giang Lệ như vậy là đã rất ngưỡng mộ rồi, mình cũng muốn có một anh chàng bóng rổ, cậu nhóc bóng rổ cũng được!” “Giang Lệ phải mời bọn mình ăn vài bữa mới được!”

Vài ngày sau, Nhâm Lâm Chi nhớ lại chuyện này, cô hỏi hần đang đọc sách bên cạnh, “Giang Lệ, bạn của em nói em theo đuổi anh, em rõ ràng không có, là anh theo đuổi em trước mà? Cũng chính anh là người nói muốn ở cùng em trước.”

Giang Lệ đặt sách xuống, “Anh chấp nhận yêu cầu của em mới nói như vậy.”

“Không có! Em không có theo đuổi anh!” Nhâm Lâm Chi nhảy dựng lên, “Anh đừng quên là anh hỏi em có muốn ở chung với anh hay không, em mới đồng ý, là em đồng ý yêu cầu anh mới theo đuổi được!”

Giang Lệ ngược lại rất bình tĩnh, “Lúc đó là ai đưa chocolate cho anh trong ngày Valentine? Tờ giấy nhỏ còn viết mong anh nhận. Lúc đó là ai chủ động mỗi ngày nhắn tin cho anh? Rồi còn nói muốn mời anh đi ăn cơm, xem phim. Là em!”

Nhâm Lâm Chi á khẩu, “Đúng là em...” Nhưng cảm thấy như vậy không tính là theo đuổi, “Vì lúc đó em xem anh là bạn bè, bạn bè cũng có thể đưa quà được mà, mời ăn cơm, xem phim. Chẳng lẽ không được sao?”

“À, nói vậy... Những nữ sinh ngày Valentine đưa chocolate cho anh, muốn anh đi xem phim chung cũng đều xem anh là bạn bè bình thường rồi.”

Nhâm Lâm Chi nghe vậy vội nói, “Những người kia rõ ràng là rắp tâm phá hoại! Bọn họ là có tình ý với anh! Em và bọn họ không giống nhau!” Cô tức đến dậm chân.

Giang Lệ đứng lên ôm chầm lấy cô, kéo cô ngồi xuống ghế salon, “Ừm, em và họ không giống nhau, em theo đuổi thành công, chúc mừng!”

Nhâm Lâm Chi ở trong ngực Giang Lệ, nghe xong lời hắn cũng không xoắn xuýt nữa, “Được rồi, kết quả mới quan trọng, không quan trọng quá trình, chúng ta đừng quan tâm ai theo đuổi ai nữa.”

Giang Lệ nhẹ nhàng cười, “Thực ra anh rất thích được em theo đuổi, lúc đó không ngờ nhanh vậy đã đầu hàng.”

Cô đánh hắn một cái, “Mẹ kiếp, Giang Lệ anh khi dễ người khác.”

Giang Lệ ôm chặt cô trong lòng, xoa xoa đầu cô, “Trước đây việc em theo đuổi anh xem như xong. Còn chuyện cầu hôn phải để cho anh, em có muốn gả cho anh hay không?”

Nhâm Lâm Chi dừng động tác, sững sốt ngẩng đầu nhìn hắn một lát rồi mới vội vàng vàng gật đầu, “Muốn, muốn, muốn! Check it out!”

Giang Lệ bị cô chọc cho cười, “Đồng ý thật sao? Bây giờ không có chocolate, bột tảo, cũng không có nhẫn, em vẫn đồng ý sao?”

“Săn lùng, săn lùng! Giang Lệ, anh không thể đổi ý, anh ngồi đó, em lấy điện thoại đã, anh nói lại lần nữa xem!”

“Nếu đã đồng ý vậy thì ngày mai đi làm giấy chứng nhận nhé?”

“Em về nhà lấy hộ khẩu!”

“Em nóng lòng muốn gả cho anh vậy sao?”

“Chẳng lẽ anh không như vậy sao?”

“Anh không đến nỗi như vậy, so với em thì hình như rất gấp gáp.”

“Giang Lệ, có phải anh đùa với em không? Có phải anh không muốn lấy em không? Anh là kẻ bội tình bạc nghĩa! Thật quá đáng! Giang Lệ, anh...” Lúc này cách tốt nhất chính là bịt miệng của cô lại, sau đó đẩy ngã.

Sau đó không biết đã bao lâu, ừm, thực sự đã không biết thời gian trôi qua bao nhiêu lâu, Nhâm Lâm Chi cảm giác trên tay được đeo một chiếc nhẫn, nhìn kỹ, mẹ ơi đúng là một chiếc nhẫn.

“Kết hôn nhé, em gấp, anh cũng gấp.” Giang Lệ cười khê, ánh mắt kiên định nhìn cô.

Nhâm Lâm Chi bị làm cho cảm động đến rối tinh rối mù, mặc kệ hiện tại thế nào, trong trường hợp nào, liều mạng ra sức gật đầu, “Kết hôn, kết hôn!”

“Vậy ngày mai chúng ta sẽ đi đăng ký nhé?”

“Vậy tối nay em đi lấy hộ khẩu!”

“Không cần, em không lấy được đâu.”

“Giang Lệ, có phải anh lại đùa với em không?” Nhâm Lâm Chi bị hắn chọc đến phát khóc, hắn là một kẻ thối tha, “Là anh nói muốn kết hôn trước đây, giờ lại đổi ý, anh muốn thế nào đây? Mẹ kiếp được lắm!” Nhâm Lâm Chi ủy khuất rồi lại tức giận.

Thấy phản ứng của cô Giang Lệ mới thôi trêu chọc, ôm lấy cô, hôn lên trán, “Ngoan, hộ khẩu anh đang giữ, đi đăng ký lúc nào cũng được. Tối nay sang nhà em thông báo trước một tiếng đã.”

Sau đó hắn lại thông thả nói, “Dù sao vẫn là chứng nhận hợp pháp để ở chung, có nó thêm an toàn thôi.”

Nhâm Lâm Chi cắn Giang Lệ một cái, “Lưu manh! Sắc lang!”

Sau đó cô và hắn đi đăng ký kết hôn.

Cầm tờ giấy hồng Nhâm Lâm Chi cảm thấy có chút không thực tế, cười đến miệng sắp nứt ra, Giang Lệ nhìn qua tâm tình cũng rất tốt, ánh mắt cực kỳ vui vẻ, khóe miệng cũng nhếch lên rồi.

Cứ như vậy mà kết hôn sao? Dùng để ở chung một cách hợp pháp sao? Đã có thân phận rồi sao? Đã có chứng nhận rồi sao? Nhâm Lâm Chi cảm thấy như đang mơ, giơ tay nhéo nhéo Giang Lệ, không có cảm giác đặc biệt gì cả.

“Chúc mừng, Giang phu nhân!” Giang Lệ ôm lấy Nhâm Lâm chi, nhẹ giọng nói.

Nhâm Lâm Chi nghe được cách gọi Giang phu nhân liền lên tiếng, “Mong chỉ giáo thêm, chồng!” Sau đó ôm eo, tựa vào ngực hắn.

Giang Lệ bị chữ chồng làm cho xúc động, “Ừm, gọi nhiều vào một chút, vợ.”

Chồng! Vợ! Chồng! Vợ!

Vợ chồng son ngọt ngào, mừng rỡ, tờ giấy màu hồng trong ngực như bảo bối.

48,

Mỗi ngày Nhâm Lâm Chi chăm sóc Nặc Nặc mệt mỏi đến chết, chưa đến chín giờ đã ném cho Giang Lệ, “Anh cho nó ngủ đi, em chịu không nổi nữa rồi.”

Thấy Giang Lệ ôm lấy Nặc Nặc cô lập tức cầm quần áo chạy đi tắm, cảm thấy được thư giãn một chút, chơi với Nặc Nặc một ngày, ném đồ chơi dính đầy đất, bò lên bò xuống, mệt đến liệt rồi, con trai đúng là sức khỏe tốt, có thể chơi cả ngày mà không biết mệt!

Lúc Nhâm Lâm Chi tắm xong, cả người nhẹ nhõm hơn, ra ngoài thì không thấy Giang Lệ đâu nữa, đành phải đến phòng nhỏ tìm hắn, vừa mở cửa ra đã thấy một cảnh tượng đầy ảm cúng, Giang Lệ dịu dàng vỗ nhẹ lên Nặc Nặc đang nằm trên giường, quả thực không thể ảm cúng hơn nữa.

Nhưng cô lại không nghĩ đến, Giang Lệ hát bài hát thiếu nhi “Hai con hổ”, ừm, theo như ca từ nghe được thì đúng là bài đó, chỉ là, có chút vấn đề, cô từ nhỏ học đàn dương cầm, đối với âm điệu dục kỳ mẫn cảm, không thể chịu được giai điệu như vậy.

Cô nhận ra, từ trước đến nay Giang Lệ trong suy nghĩ của mình vẫn là một hình tượng hoàn mỹ, thành tích xuất sắc, giỏi tất cả các môn thể thao, làm việc giỏi giang, mặt đẹp đáng người cũng đẹp, cơ bản là không hề có khuyết điểm. Nhưng đêm nay, cô phát hiện thì ra Giang Lệ cũng có khuyết điểm, chính là, hát rất tệ, quả nhiên thế giới vẫn rất công bằng.

Nhâm Lâm Chi thấy Nặc Nặc đã ngủ rồi liền kéo Giang Lệ ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại, ra đến phòng khách mới cười lớn, “Giang Lệ, anh hát như vậy em sợ anh sẽ phá hỏng mất thánh giác của Nặc Nặc mất”, sau đó lại cười nhạo, “Thì ra anh hát khó nghe như vậy, hình tượng nam thần của anh sụp đổ hoàn toàn rồi, ha ha ha ha ha ha ha.”

Giang Lệ ôm lấy Nhâm Lâm Chi đang cười đến hoa cảnh bay loạn, “Không sao, bù trừ bổ sung cho nhau cả, thánh giác của nó phải dựa vào em, nhưng chỉ số thông minh phải nhờ anh.”

Nhâm Lâm Chi không kịp phản ứng, vẫn một mực cười hắn, “Em vừa mới ghi âm lại, lưu lại lịch sử của anh, âm thanh bài hát của anh vẫn còn rất rõ, ha ha ha ha ha ha.”

Cả đêm Nhâm Lâm Chi cứ cười mãi, sau đó đã bị bắt nạt, cười đã đến vậy sao?

Hôm sau, Nhâm Lâm Chi thức dậy đã muộn lắm rồi, khi đó Giang Lệ đưa Nặc Nặc đi chơi, thấy nó ôm rồi lại hôn cảm thấy con trai lớn lên thật tốt, ừm, bởi vì ba mẹ tốt như vậy mà.

Tâm tình của cô rất tốt, đi đến thì nghe thấy tiếng Nặc Nặc đang ngậm nga cái gì đấy, sau khi lắng nghe xong, dựa vào trình độ âm nhạc ưu tú của mình đã nhận ra đó là bài hát ‘Hai con hổ’ mà tối qua ba nó hát, cô quả thực muốn khóc, mới đó mà thằng bé đã học được rồi sao?

Mấy ngày sau đó Nhâm Lâm Chi vì sửa chữa giai điệu của Nặc Nặc đã ở trước mặt nó hát rất nhiều lần, nhưng thằng bé vẫn không chịu sửa. Cuối cùng đành buông tha, cũng không cho Giang Lệ hát thêm lần nào nữa trước mặt Nặc Nặc.

12. Chương 12: Người Mẹ Nhiều Con

49,

Sau khi sinh đôi hai bé gái, Nhâm Lâm Chi sâu sắc nhận ra bản thân đã bị thất sủng, địa vị trong nhà giảm mất, vị trí trong lòng Giang Lệ càng rơi xuống ngàn trượng.

Nặc Nặc luôn theo đuôi Giang Lệ, đặc biệt sùng bái hẳn bởi vì cảm thấy hẳn cực kì lợi hại, điều gì cũng biết, cái gì cũng hiểu. Kể từ khi có hai em gái, dường như Nặc Nặc trở thành kẻ bảo vệ em gái, cả đứa trước và đứa sau, đặc biệt nuông chiều hai đứa, em khóc biết dỗ, hát cho em nghe, giảng cho em rất nhiều mặc kệ chúng nó có nghe hiểu hay không.

Còn nói đến Giang Lệ thì mỗi ngày đều ôm lấy đứa con gái đến không nỡ buông tay, chỉ hận không thể dính chặt trên tay hẳn thôi. Hai bảo bối nhỏ từ từ lớn lên, cũng trưởng thành, trong veo như nước, cực kỳ đáng yêu, người ngoài nhìn thấy chỉ muốn ôm rồi hôn.

Đôi khi cả nhà đi công viên chơi, Giang Lệ một tay bế một đứa con gái, Nặc Nặc ôm lấy đùi Giang Lệ mà đi chứ không chịu nắm tay Nhâm Lâm Chi, cô đi một mình bên cạnh, cảm thấy thế giới quả thật rất tàn nhẫn, ôm con gái đã bắt động rồi, con trai lại không muốn nắm tay mình, chồng cũng ôm người ta, bị bỏ rơi.

Thời điểm chỉ có Nặc Nặc, mỗi lần ra ngoài Giang Lệ dù ôm lấy thằng bé nhưng tay vẫn nắm hoặc ôm lấy cô, bây giờ đến ôm đùi cũng không có khả năng.

Hai đứa song sinh, càng lớn càng giống Nhâm Lâm Chi lúc nhỏ, chỉ có tướng mạo là giống Giang Lệ, vậy nên Nhâm Lâm Chi vẫn rất khâm phục Giang Lệ, ở phương diện nào đó cực kì mạnh đến không thể ngờ.

Đứa lớn lên giống Nhâm Lâm Chi nhất là đứa đầu, nữ danh là Nhất Nhất, đứa sau gọi là Mạt Mạt, đó là Nhâm Lâm Chi đặt, nghĩa là cuối cùng cũng là hai đứa giống nhau, nếu không sinh, chắc không thể sinh nữa.

Từ sau khi sinh hai đứa trẻ kia, Nhâm Lâm Chi lại tiếp tục đi làm, bởi vì muốn chăm sóc ba đứa nhỏ, nhưng cô đi làm thì làm sao có thể chăm chúng nó, đành nói với Giang Lệ, “Em xin nghỉ việc rồi, bây giờ anh phải nuôi bốn miệng ăn đây.” Nhâm Lâm Chi cảm thấy đau lòng thay cho hẳn, nuôi bốn người áp lực chắc hẳn rất lớn, hơn nữa mấy đứa trẻ ngày càng cần nhiều thứ phải mua, “Em sẽ không mua quần áo nữa.”

Giang Lệ cười cười, im lặng nhìn Nhâm Lâm Chi, “Yên tâm, anh nuôi được hết, quần áo em vẫn có thể mua.”

Nhâm Lâm Chi nghe xong mắt sáng rực, “Vậy anh cho em dùng thẻ của anh nhé, em muốn quẹt thẻ.”

“Ừ.”

Không lâu sau đó Nhâm Lâm Chi thực sự đã quẹt thẻ, không biết quẹt hết bao nhiêu tiền, dù sao cũng là mua quần áo cho cả nhà không phải chỉ mình cô.

50,

Buổi tối Nhâm Lâm Chi tắm xong, bước ra thì nhìn thấy cảnh tượng ấm áp, Giang Lệ và ba đứa nhỏ ngồi chơi xếp gỗ, hẳn xếp gỗ lên được rất cao, Nặc Nặc ngồi bên cạnh nhìn thấy liền nói ba thật lợi hại, hai đứa song sinh nhìn hẳn cười hì hì, hẳn cũng cười lại với hai cô con gái, toàn bộ cảnh tượng đều rất vui vẻ thuận hòa, cực kì đẹp mắt.

Nhưng Nhâm Lâm Chi lại có chút thương tâm, cảm giác như bản thân bị cách ly, bọn họ chơi vui vẻ còn mình thì lẻ loi một mình, rõ ràng là bình thường một tay cô trông ba đứa nhỏ mà, nhưng chúng nó lại thích ba nó hơn, hai đứa song sinh kia cũng gọi tiếng ba đầu tiên, mỗi ngày lúc Giang Lệ tan tầm trở về là lại vui vẻ, quần lấy hẳn.

Nhâm Lâm Chi cảm thấy thương thay cho bản thân mình, rõ ràng cực khổ nuôi dạy một lũ bạch nhãn lang như vậy, mặt khác lại thấy thương cho Giang Lệ, bình thường đi làm đã rất mệt rồi, về đến nhà lại phải chơi với con dù có mệt mỗi đến mấy, cuối tuần là lại đưa cả nhà đi chơi.

Cuối cùng ba vị tiểu tổ tông kia cũng đã đi ngủ, Giang Lệ và Nhâm Lâm Chi đã có thể nghỉ ngơi, trước lúc ngủ, cô phàn nàn với hắn, “Thời gian anh dành cho em chỉ có lúc ngủ này thôi đấy, lúc này về nhà là anh lại chơi với con, chẳng còn để ý đến em nữa.”

Giữ trong lòng lâu như vậy, Nhâm Lâm Chi phải vất vả lắm mới có thể mở miệng nói ra, giọng nói nghe được mấy phần ủy khuất, cảm giác như sắp khóc, Giang Lệ cẩn thận ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt ve cô, “Em ghen sao? Anh chơi với con là vì em chăm sóc con cả ngày rồi, anh về đến nhà mới có thể san sẻ công việc với em, hơn nữa con nó cũng cần có ba làm bạn để dễ dàng phát triển khỏe mạnh chứ.”

Không biết là Nhâm Lâm Chi ngủ rồi hay đồng ý mà im lặng không nói gì, Giang Lệ lại càng ôm cô chặt hơn, “Sau này anh đưa em đi chơi, ngoan, nghe lời anh.”

Hôm sau Giang Lệ vẫn chơi cùng bọn trẻ, Nhâm Lâm Chi rất tự nhiên nằm xuống, gối đầu lên chân hắn, cùng con gái chơi xếp gỗ, rốt cục cũng có một chân là của cô.

Sau đó bọn trẻ thấy được, thích thú nhao nhao bắt chước cô nằm xuống, gối lên Giang Lệ, hắn im lặng nhưng lại cảm thấy buồn cười, nhìn rất đáng yêu, đều là bảo bối của hắn.

51,

Về lai lịch của “Giang Lệ là nam thần Thánh Quang”, vì sao Nhâm Lâm Chi nói vậy, đương nhiên trên thực tế Nhâm Lâm Chi đúng là như vậy.

Khi đó, cô xem trận đấu của Giang Lệ, bị bóng đập vào, cô đơn giản chỉ muốn cùng hắn đi tái khám, khi đó cô đã có số điện thoại của hắn, nhưng lại không có ý định sẽ gọi vì sợ hắn bận đi học, đi tập luyện, thật ra đều là lấy cớ, thực tế thì sợ Giang Lệ không nghe máy.

[tru e

n của tui dot net] Nhưng mỗi ngày đều hỏi han ân cần.

“Chào buổi sáng! Hôm nay thời tiết thật tốt!” Sáng bảy giờ đi học cô đã nhắn.

“Giữa trưa không ngủ, buổi chiều sẽ chạy thua đấy, giờ ngủ trưa đã đến ~” giữa trưa ăn cơm xong chuẩn bị ngủ cô lại nhắn một tin.

“Phải làm nóng cơ thể trước khi luyện tập, sau khi vận động mạnh không được uống quá nhiều nước.” Nhâm Lâm Chi ra về đã muốn chạy đến sân bóng xem hắn luyện tập, lại nhắn một tin lúc năm giờ chiều.

“Ngủ sớm dậy sớm mới tốt cho cơ thể, không nên thức khuya, ngủ ngon ~” tối mười giờ nhắn tin.

Ngày nào cũng không ngừng nhắn tin như vậy, ân cần hỏi han, càng không ngừng biểu lộ tình cảm, nhưng Giang Lệ đều không trả lời, khiến cho cô cảm thấy thất bại, giống như tự mình đa tình, quấy rầy hắn. Nhâm Lâm Chi nghĩ, có lẽ mỗi ngày hắn đều nhận được rất nhiều tin như vậy, hắn không xem cũng là chuyện thường, còn có thể đã xóa rồi.

Sau đó, ngày nọ cô nhắn cho hắn một tin, “Sáng mai mười giờ đi tái khám ở bệnh viện Nhân dân, bả vai vẫn còn đau.”

Nhâm Lâm Chi chán nản gửi tin nhắn, bởi vì hắn sẽ không trả lời.

Đúng là hắn không trả lời thật, cô thực sự cảm thấy thất vọng, lần trước không phải nói sẽ đưa cô đi tái khám sao, thật xấu xa, cô thật sự thương tâm.

Đau lòng rồi lại đau lòng, chuyện đi gặp bác sĩ cô không muốn cho cha mẹ biết, hôm sau đành phải một mình đi đến bệnh viện, thời gian còn sớm, Nhâm Lâm Chi nghĩ, làm người không thể nói lời mà không giữ lấy lời, nói mười giờ thì đúng mười giờ, cô vẫn mong ngóng chút nữa hắn sẽ tới.

Ngồi đợi mãi mòn... Đã 09:55 rồi, chắc là hắn sẽ không đến, haizz, thật sự là xấu xa, Nhâm Lâm Chi không kiên nhẫn ngồi đợi được nữa. Được rồi được rồi, tự đi gặp bác sĩ đâu có sao, mạnh mẽ kiên cường lên nào!

Nhâm Lâm Chi chậm rãi đi, đã 10 giờ rồi, đi rồi, không đợi nữa, cô kiên cường đi về phía bệnh viện.

Nhưng đi được mấy bước liền dừng lại, quay đầu quan sát về phía cổng bệnh viện.

Sau đó cô thấy Giang Lệ xuất hiện, xung quanh như phát ra ánh hào quang, nháy mắt cô có cảm giác mình đang thấy ảo giác, lại nhìn thấy hần chạy tới, càng lúc càng gần, ánh hào quang càng ngày càng mãnh liệt, tóc hần bị gió hất ra phía sau, như hoàng tử bạch mã xuất hiện vậy, Nhâm Lâm Chi ngẩn người ra nhìn.

Giang Lệ đi đến thẳng trước mặt Nhâm Lâm Chi, cô kiểm lòng không được nói, “Giang Lệ, anh thực sự mang đầy ánh hào quang của nam thần đấy.” Cô thốt lên mắt vẫn nhìn hần không rời, vẫn không ý thức được mình đang nói gì.

Giang Lệ không ngờ cô sẽ nói như vậy, sững sờ rồi cười cười, “À, tôi không cố ý đến muộn đâu, trên đường đi có chút việc.”

Nhâm Lâm Chi nhìn thấy nụ cười của Giang Lệ, cả tâm trí như tan chảy, tất cả những thất vọng, chán nản, đau lòng đều sớm chạy lên chín tầng mây, “Không sao, tôi muốn đi khám.” Cuối cùng cô cũng tỉnh táo nhận ra mình vừa nói cái gì, mê trai đến vậy thật sự là rất mất mặt mà.

Sau khi đi khám, cầm thuốc trên tay, cô và hần ra khỏi bệnh viện, cả hai đều không ai nói gì, trên thực tế là cô không biết nói gì cho phải, Giang Lệ thấy Nhâm Lâm Chi ngơ ngác cũng không biết nên nói gì.

Ra đến cổng, Giang Lệ phá hủy cục diện bế tắc, “Tôi đưa cô về, tôi lái xe tới đây.”

Nhâm Lâm Chi trong lòng tung tăng như chim sẻ, nhưng bên ngoài vẫn cố gắng trấn tĩnh, suy nghĩ một chút mới trả lời, “Cũng được.” Thật là lạnh lùng.

Nhâm Lâm Chi thoải mái ngồi ở ghế phụ, sau đó tính toán tính toán tính toán, cô và Giang Lệ đang ở trong một không gian chật hẹp! Hơi thở rất gần, thật thân mật mà!

Cuối cùng cô nghĩ không thể để lãng phí cơ hội ngàn năm này, liền nói muốn mời Giang Lệ đi ăn cơm.

Giang Lệ nhìn đồng hồ thấy cũng đã 12 giờ, vậy nên đưa cô đi ăn, hần chọn quán ăn có những món thanh đạm, quán Quảng Đông, bả vai của Nhâm Lâm Chi vẫn chưa khỏe, thức ăn thanh đạm sẽ tốt cho cơ thể của cô, súp cốt heo ở đây là ngon nhất.

Nhâm Lâm Chi thấy hần đưa mình đến quán Quảng Đông liền nhỏ giọng lẩm bẩm, “Ban nãy đi khám bệnh đã đóng viện phí gần hết rồi, tôi chỉ đủ để mời anh ăn cơm hoặc thịt thôi. Còn ở đây tôi không có đủ để trả đâu.”

Giang Lệ nghe vậy liền nói, “Tôi mời, khiến cô bị thương, tôi cũng có một phần trách nhiệm.”

Nhâm Lâm Chi đột nhiên không biết phải trả lời thế nào, rõ ràng là người ta chỉ lo cho cô bởi vì cô bị bóng đánh trúng, chẳng có quan hệ gì, nhưng lại nghĩ, cũng vậy thôi, vì anh ta nên mình mới bị phân tâm, mới bị thương như vậy, sau đó cô đương nhiên là được mời đi ăn rồi.

Nhâm Lâm Chi cũng không hỏi vì sao hần không trả lời tin nhắn, bởi vì hần đã đến rồi!

Sau đó cô lại bắt đầu đúng giờ là nhắn tin quấy rầy Giang Lệ, mỗi ngày đều kiên trì, cảm thấy buồn cười việc làm của mình, chậm rãi, chờ tin nhắn Giang Lệ sẽ trả lời mình.

Ví dụ như, cô nhắn: Thầy giáo dạy Lý thật nhàm chán, tiết học Vật lý cũng vậy! Giang Lệ sẽ trả lời: Đi học không được phép dùng điện thoại! Chuyên tâm vào học đi! Lại ví dụ như, Nhâm Lâm Chi nhắn: Dự báo thời tiết nói nhiệt độ sẽ hạ, chú ý giữ ấm. Giang Lệ sẽ nhắn lại: Em cũng vậy, mang theo găng tay.

Nhưng có vài tin nhắn hần không trả lời, ví dụ như cô nhắn “Bà dì lại đến, đau bụng quá!”, đương nhiên cô và hần phải thân thiết lắm mới có thể nhắn được những tin như vậy, đùa Giang Lệ như vậy khiến tâm tình Nhâm Lâm Chi vui vẻ lên hần.

Sau này khi đã ở cùng Giang Lệ, những tin này vẫn được giữ lại, bởi vì Nhâm Lâm Chi nói rằng đây là bằng chứng chứng minh cho việc tình yêu bắt đầu nảy nở. Giang Lệ nói là nhật ký của cô, nhật ký như sổ thu chi.

Bất luận là bằng chứng hay nhật ký thì việc hai người sống hạnh phúc cùng nhau là điều tuyệt vời nhất rồi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhan-biet-tinh-yeu>